Akbaba



Gazetelerden: Mısır, Suriye, Suudî Arabistan müşterek ordu kuruyorlar...

Devenin başı!

İnsan, Güldüğü kadar insandır!

MOLİÈRE

Şimdiye Kadar Görülmemiş Bir Yayın

★ Fikir ve san'at hayatımızı az çok dolduran yayınlar arasında, mizah edebiyatı, bir çöl kuraklığı halinde devam edip gitmektedir.

★ «Akbaba Mizah Yayınları» bu neş'esiz kuraklığı gidermek arzusiyle hazırlandı.

★ Yerli ve yabancı, en güzel mizah eserlerini «Akbaba Mizah Yayınları» nda bulacaksınız. Neşriyatımızın başlıca üç hususiyeti olacaktır: Güzel eser, temiz Türkçe, zarif baskı.

★ Her ay bir kitap, her kitap bir lira.

★ Abonelere: 6 kitap 5 lira. İLK KİTAP: «Mizah Hikâyeleri Antolojisi».

★ Bu kitapta mizah edebiyatımızın en tanınmış 24 üstadını, resimleri, hal tercümeleri ve en güzel mizah hikâyeleriyle bulacaksınız.

★ İlk kitap 5 Nisan Salı.



MİZAH HİKÂYELERİ ANTOLOJİSİ

SAYI: 159 C.: 7 31 MART 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

Hüseyin Cahit Yalçın'a Mektup!

Üstadım!

Akbaba'nin otuz üç yıllık koleksiyonunu karıştırıyorum: Her ciltte, sizi nişan almış en az bir ok var.

Bu oklar bir yerinizi yaraladı mı, yaralamadı mı bilmem. Fakat size varmak için hepsi, muhakkak benim kalbimi deldi, geçti!

Nasıl delmesin ki, bende edebiyat aşkı, Hüseyin Cahid'i sevmekle başlamıştır. Biz, Meşrutiyetin danssız ve plâjsız gençliği, tatil günlerimizi Beyazıtta, Sarafim kütüphanesinde geçirirdik: Bir kuruşa, Servet-i Fünun ciltlerinde sizin eskiye saldıran ve yeniyi savunan yazılarınızla coşarak.

İlk politika kavgamı hatırlıyorum: Vefa İdadisinin bahçesinde, henüz onyedi yaşındaki yumruğum, sınıf arkadaşım Abdüsselâm'ın suratında, Hüseyin Cahid'in uğruna Ali Kemal'i nakavt etmişti!

Sonra, Hayat-ı Hakikiye sahnelerinin çiğniyecek ekmek bulamayan beyaz sakallı, beyaz dişli kayıkçısı... Hayat-ı muhayyel'in salıncakta başı dönen genç dulu. hepsi, hepsi, hâlâ, uzun yılların, tazeliğinden, güzelliğinden hiç bir şey eksiltemediği duygulardır.

Gazetelerdeki son resimlerinize bakıyorum: Küçük burunlarını yanaklarınıza gömmüş çocuklarınız, sizi öperek kokluyorlar. Benim de yaşaran gözlerim bir hayalin göğsüne kapanıyor... Beyaz saçlı muhterem bir hayalin!

Yarım asrın bilânçosunda ne yok ki?.. Otuz bir mart, Bekirağa bölüğü, Malta, İstiklâl mahkemesi, hapishanede sekseninci doğum yılı... Derken, işte yine yuvanızdasınız. İşte, 8,05 de duran saatiniz, bir dost kalbi atışiyle yine tik taklarına başlamış... Ve, tepelerin en güzeli, size en lâyığı Hürriyet Tepesinde beyaz dumanlı, penbe buğulu bir bahar oluyor.

Politikamız da, demokrasimiz de böyle değil mi üstadım?.. Sayılı mevsim fırtınaları geçtikten sonra, tatlı, ılık bir bahar başlamadı mı?

Şimdi, hepimiz, sizin hürriyetinizde kendi hürriyetine kavuşmuş insanların sevinci içindeyiz.

Galiba Clemenceau, hapisteki en zalim rakibinden bahsederken:

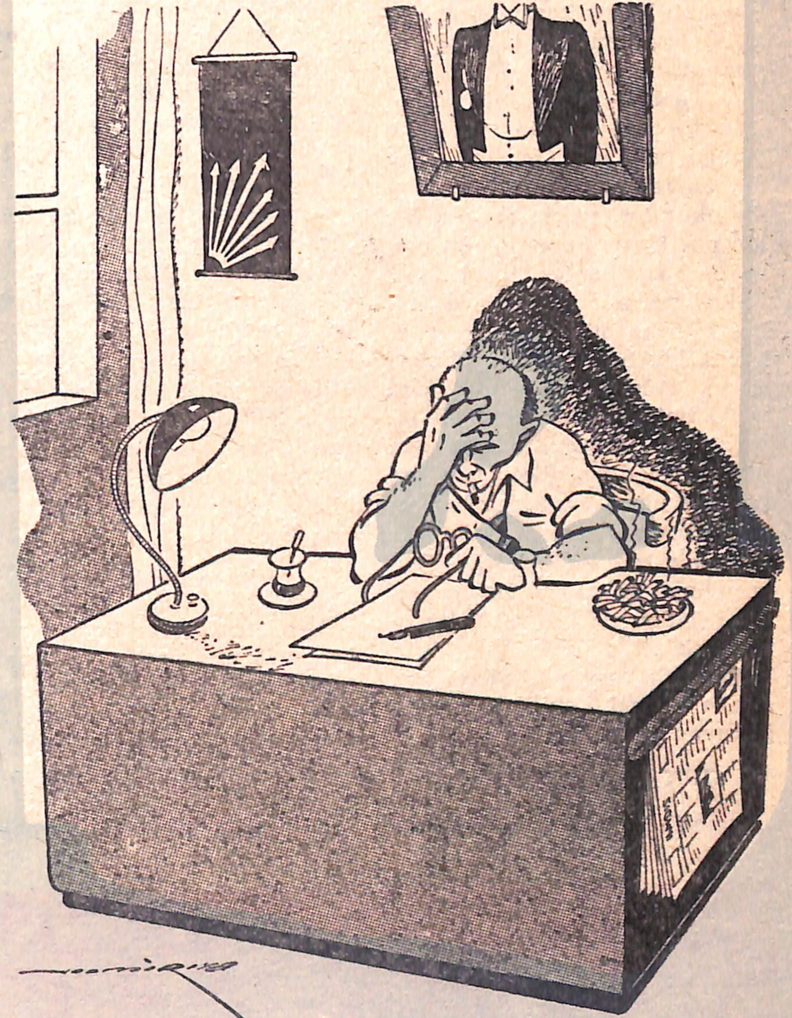
— Onun demir parmaklık arkasında olduğunu düşündükçe sokakta dolaşmaktan utanıyorum, demişti.

Artık Türkiyede bunu diyen yoktur! Artık aramızdasınız...

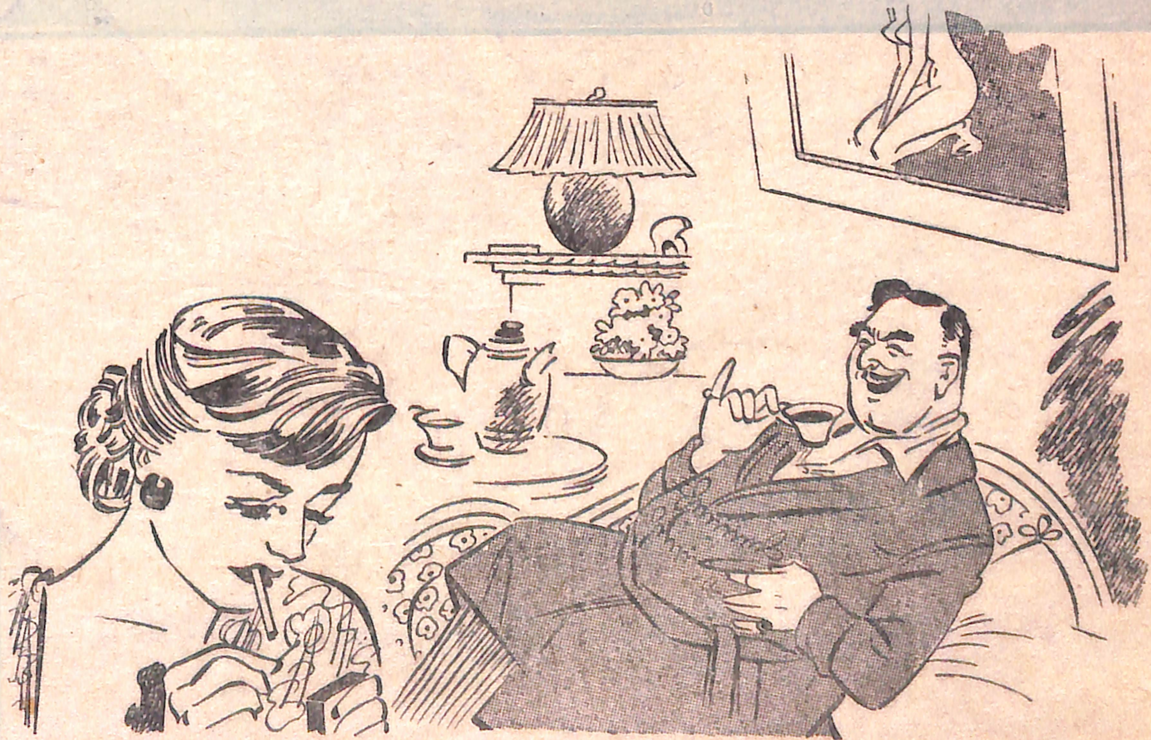
Dilerim ki, kavga ile geçen ömrünüz, muhabbetle tamam olsun ve beyaz dalgalı güzel başınız, bundan sonra, elden ele dolaşan, ihtirasın tutuşturduğu bir çıra değil, güzelin, doğrunun yolunda hepimize ışık tutan bir meş'ale olsun!

Yusuf Ziya ORTAÇ

HÜSEYİN CAHİDİN AFFINDAN SONRA:



Muhalif muharrir — Artık neye muhalefet edeceğimi ben de şaşırdım!..



— Hizmetçi ödenekleri artırdığınızı duymuş. «Mademki demokrasi var, mebus bey, benim maaşımı da ayarlasın» diyor!..

Olaylar  Alaylar  Kalaylar

BELLİ Mİ?

Bir dostum, ilk okulu üç yıl önce bitiren oğlunu bir türlü liseye göndermiyor. Sebebini sordum:

— Bu kadar kararsız bir okula çocuğumu nasıl göndereyim? dedi.

— Neden?

— Şu lise denilen şeyin ne olduğu belli mi? On bir sene mi, on iki sene mi? Tek kitap mı okutulur, yoksa serbest kitap mı? Tam numero, on mu, beş mi? İmtihanlar nasıl şey? Bakolarya mı, bütünleme mi, lise bitirme mi, olgunluk mu? Hepsi mi, hiç biri mi? Yoksa çıkan devlet imtihanı mı? Öğrenci imtihana bir kere mi girer, yoksa er geç, ille de liseyi bitirsin diye, altmışında yaş haddine uğrayana kadar her sene imtihana girer mi? Daha bunların hiç biri belli değil... Ben çocuğumu sokakta bulmadım, nasıl kalkar da böyle bir liseye gönderirim?

Verecek cevap bulamadım. Acaba Maarif Vekili'nin verecegi cevap belli mi?

ÇOK ÇALIŞIYORLAR

Amerikan halkını ve basınını ilgilendiren bir haber bizim gazetelerimize de geçti.

Amerikalı Mickey Jelke adında bir milyoner delikanlı muhabbet tellallığı yapıyormuş. Milyoner olduğuna göre her halde bu işi para için değil, zevk için yapıyor. Amatör aşkı... Asıl dikatimizi çeken mahkemede tanıklık eden, 24 yaşında Pat Wara adındaki güzel kızın şu sözleri:

— Mickey, beni 50 - 100 dolara tanınmış adamlara kiraya verirdi. Yalnız benim yüzüm den Mickey bir ayda 15 bin dolar kazanmıştır.

Kısa bir hesap... Milyoner Mickey, yalnız bir güzelden bir ayda 300 defa 50 dolar kazanmış. Güzel kız günde on mesai yapmış demektir. Hangi sahada olursa olsun maşallah, ne çalışkan insanlar!..

ŞİKAYETİM YOK

Keçiborlu'lu bir ihtiyar genç karısıyla alış veriş için İspartaya gelmiş. Pazara gidip, gelene kadar, karısını hamama arkadaşına bırakmış. Bunu fırsat bilen hamamcı kadına zorla tecavüz etmiş.

Karı-koca, karakola şikâyet etmişler. Bu sefer, kadını karakolun koğuşuna almışlar. Bütün karakol erleri, teker teker, toptan olmaz ya, gazete böyle yazıyor, kadına tecavüzde bulunmuşlar.

İhtiyar koca gözümün önüne geliyor. Her halde herkes şimdi ona:

— Kimseden bir şikâyetin var mı? diye soruyordur.

Zavallı koca da, boynunu büker:

— Yok, yok... der, hiç kimseden, hiç bir şikâyetim yok!..

Öyle ya, zavallı ihtiyar, şikâyet edeceğim diye, nüfus sayımı yapacak değil ya!...

MESİR

İnanılır şey değil, ama siz istediğiniz kadar inanmayın, bir gerçek. Vakıflar İdaresi, Manisa'da Sultan Camiinde dualı mesir yaptırıyormuş. Mesir'in ne olduğunu yine gazetenin verdiği haberden öğreniyoruz.

Manisa'daki tımarhaneye 1539 yılında Merkez Efendi baş hekim olmuş Merkez Efendi tımarhanedeki delilere mesir denilen ilâçtan yaptırırmış.

Mesir denilen bu macun Zencefil, karanfil, sakız, ragvaniz, havlucan, tarçın, leblebi unu ve şekerden yapılır, sonra okunurmuş. Delilerin yaptığı bu macundan yiyenleri yılan, çıyan, akrep, hiç bir haşere sokmazmış.

Bu olaydan 416 yıl sonra, şimdi Vakıflar İdaresi Manisada halka mesir dağıtacakmış.

Demek ki vaktiyle delilerin yaptığını, şimdi Vakıflar İdaresi yapıyor.

Oldu olacak, şu mesir'den siyasî partilere de biraz dağıtsa da, politikacılar her bütün zehirli ısırmalara karşı şerbetli olsalar!..



İLTİFAT

Durak yerinde, şık ve gözlüklü bir adam, genç kıza sokuldu:

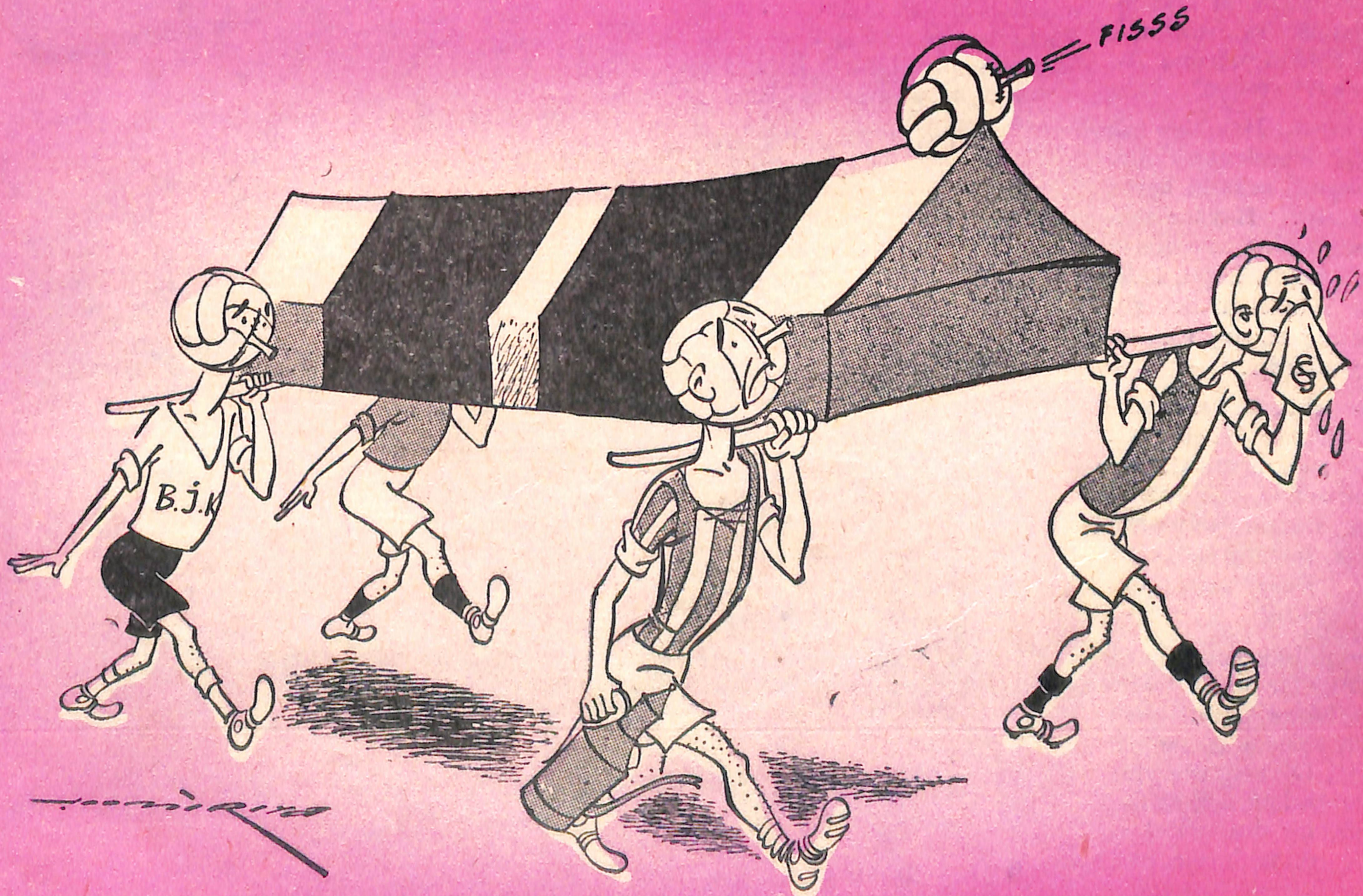
— Şekerim, dedi, ne harikulâde gözleriniz var...

Kız ses çıkarmadı, sadece pembeleşti.

— İnanın bana, bukadar şâhane göz görmedim...

Kızda yine ses yok. Adam kulağına eğildi:

— Rica ederim dedi, yanlış gözlük almışım evden çıkarken, şu gelen otobüsün levhasını okur musunuz bana?



YAZISIZ!..

(Necmi Rıza)

EVSAF...

Karı koca, alışverişe çıkmışlardı. Yani kadın birşeyler alıyor, koca parasını veriyordu. Nihayet, alacak hiçbir şey kalmayınca, her şey satılan mağazalardan birine girdiler. Tezgâhtar, kadına sordu:

— Ne emrediyorsunuz hamfendi?

— Ne olursa...

— Yani nasıl birşey istiyorsunuz?

— Vallahi bilmem ki... Yalnız, pek dayanıklı olmasın, modası da çabuk geçsin!

İÇİN RAHAT OLSUN...

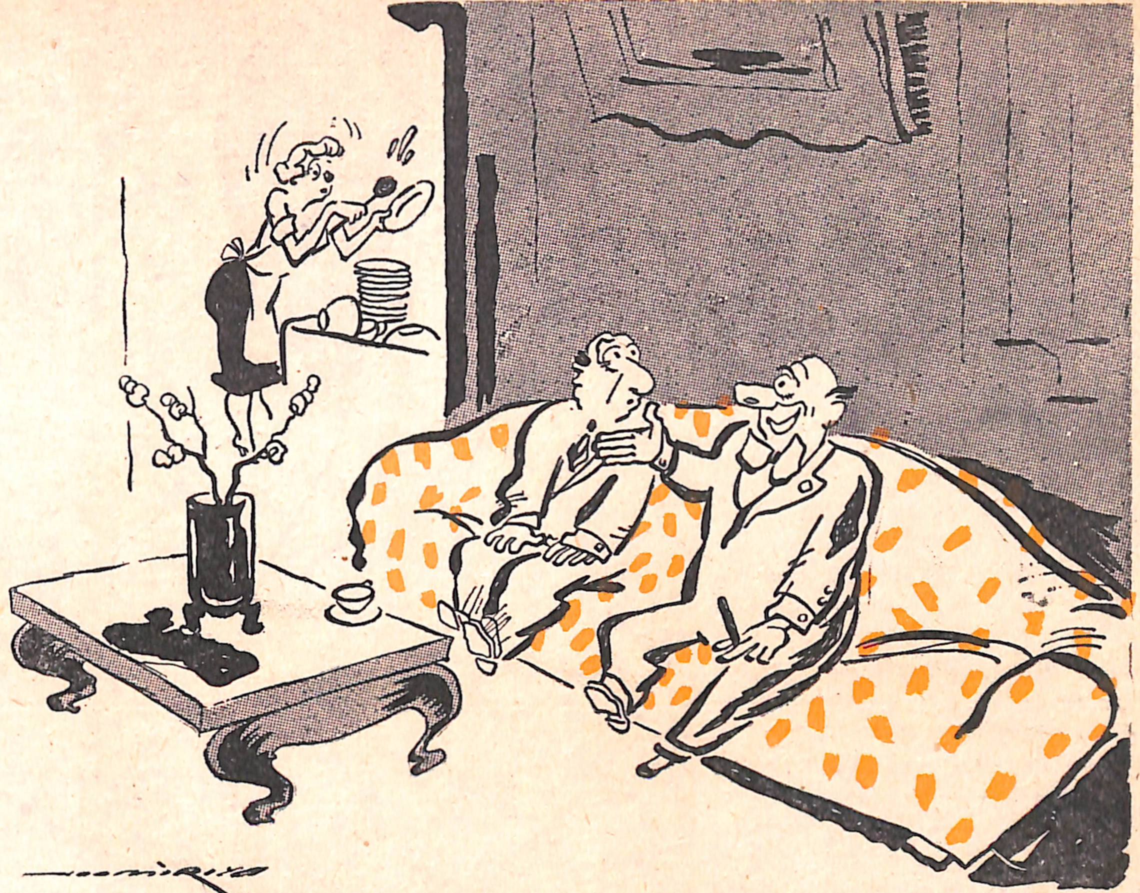
Salamon, ölmek üzereydi. Ailesine mensup herkesi başına topladı. Sonra söyliyeceklerini söyledi. Sözlerini:

— Gözüm arkada kalacak, dive bağladı; işler nasin yuruyecek bilmiyorum...

Oğlu Yasef, hemen atıldı:

— Uzulme baba!.. İçin rahat ol sun. Sen hemen olmene bak... Ben nasin olsa altindan kalkarim işlerin...





— Bizim hanım, bir haftadır, yemek, bulaşık, ütü, bütün el işlerini kendi yapıyor...
— Yaaaa, vah vah... Cinsiyet mi değiştiriyor acaba?..

Hüseyin Cahit'le RÖPORTAJ

CAHİT gibi bir hürriyet mücahidi Kuledibinde, Zindankapı'sında, Zincirlikuyu'da oturacak değil a... Köşkü bile Hürriyet Tepesine giden asfalt üstünde. Toz pembesi bir köşk!

Üstadı, yazı masasının önünde, gözünde gözlük, elinde kalem, başında bereyle bulduk.

— Affedersiniz efendim, dedim, galiba ilk makalenizi yazıyordunuz..

Üstad gülümsedi:

— Hayır, biraz idman yapıyordum... Malûm ya, ne kadar olsa insan hamlıyor.

Bu aralık, yaşlıca bir hizmetçi su getirdi. Hüseyin Cahit Yalçın saate baktı, şu tevkif edildiği gün, tam 8,05 te duran ve gelip kendisi kuruncıya kadar işlemeyen saate.. sonra, parmaklariyle hesap etti:

— Dokuzda A, onda B, onbirde C, onikide D, birde E, ikide F, üçte G... Şimdi saat dört olduğuna göre H vitamini yutulacak!

Ve bir kutu aldı, bir şişe açtı, bir hap çıkardı, yuttu..

Yüzündeki tatlı tebessümden cesaret alarak sordum:

— Her saat bir hap mı?

— Evet... Bütün alfabeyi yutuyorum!

Üstadın, okumuş adam olduğu, ilâçlarından bile belliydi...

— Tekrar gazeteciliğe başlıyacak mısınız?

— Şüphesiz... Yazı, benim için nefes almak, yol yürümek, kol, bacak hareketi yapmak kadar alıştığım bir idmandır. Onsuz, damarlarımda kan işlemez, ciğerlerim çalışmaz, kalbim çarpmaz!

— Yine eskisi gibi (Halkçı) ya mı yazacaksınız?

— Bilmiyorum... Halkçı şimdi nedir? Muhalif mi, muvafık mı?

— İkisi ortası: Mutedil!

— Haaa, bu olmadı işte... Ben her şey olurum, ama mutedil olamam Mutlaka kalemimle birine hücum etmeli, birine çatmalıyım...

— Peki, mademki (Halkçı) nın mutedil politikası mizacınıza uygun gelmiyor, Zefer gazetesine yazsanız?.. Hazır onun başyazarlığı da açık... Mümtaz Faik Fenik konturatını yenilemiyormuş..

— Peki, Zafer gazetesi muhalif mi?

— Muhalif ya üstadım...

— Kime muhalif?

— Muhalefete muhalif!

Düşündü, eski uzak günleri hatırlar gibi oldu ve derinden gelen bir sesle, âdeta kendi kendisiyle konuşurcasına mırıldandı.

— Muhalefete karşı muhalefet!.. Eveeet... Ben bu kavgayı vaktiyle Tanin'de yapmıştım galiba... O zaman İttihat ve Terakki iktidardaydı, Hürriyet ve İtilâf da muhalefette... değil mi?

Üstadı dalgınlığından yine bir bardak su uyandırdı: Vitamin saati gelmişti!

Fırsattan istifame ederek bahsi değiştirdim:

— Cezaevi ve hastahanede geçen hapis hayatınız ne kadar sürdü?

Cahit bey gülümsedi:

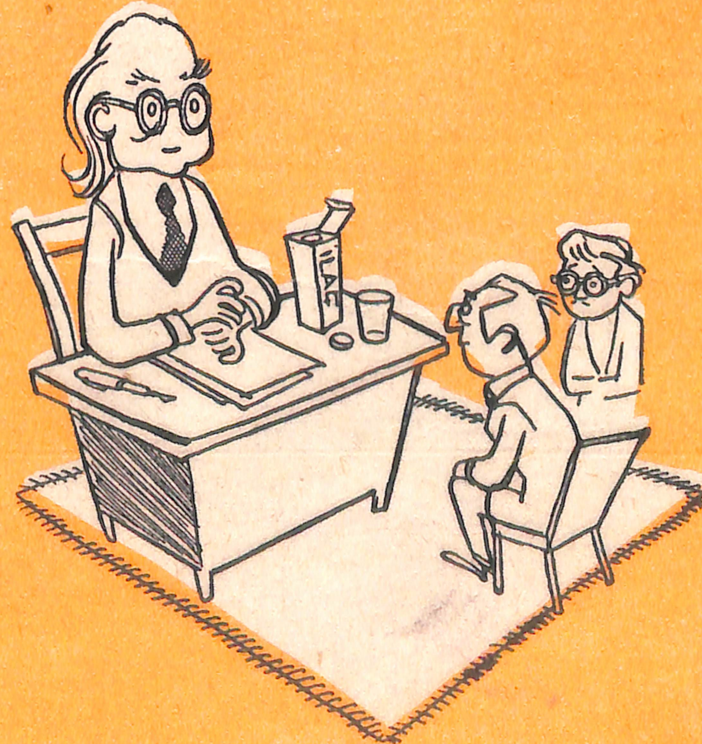
— Vallâhi ben de pek bilmiyorum. Gazetesine göre değişiyor: Zafer gazetesine göre 2 ay... Yenisabah'a göre sekiz hafta, Milliyet'e göre 55 gün, Cumhuriyet'e göre 1312 saat; Dünya'ya göre 78720 dakika!..

— Peki, ya size göre?

Gözünü açıp kapadı:

— İşte bukadar!..

Üstada, ben ve karikatüristimiz teşekkür edip ayrıldık.



ÇİMDİK

SOSYETEDEN FISILTILAR

Fransız Tiyatrosu

SARAY sinemasındaki Fransız tiyatrosunun ilk geceleri ne nefis oluyor, ne nefis, bilseniz... Seyirciler artistlere değil de, artistler seyircilere bakıyor. Daha doğrusu iki taraf da birbirini seyrdip gidiyor. Eminim, Renée Saint-Cyr'in en meşhur Paris terzilerinde dikilmiş nâdide renkli kıyafetlerine bakmaktan, çoğu hanımlarımız, oyunun ne olduğunu anlıyamadılar. Hanımlarımız dedim. Boşuna değil, Salonda erkekten çok hanım, seyirciden çok astragen kürk var. Meşhur film yıldızı Renée Saint-Cyr için, birisi:

— Sanat hayatına ilk atıldığı sıralarda Paristeydim. O zaman hiç olmazsa güzeldi! dedi.

Haksızlık, doğrusu. O zaman güzelse, şimdi de on dakikada bir kıyafet değiştirme rekorunu kıran cici bir manken...

Gelelim bizim artistlere... Tabii ya. Seyircilerimiz, seyirci olmak sanatının en usta artistleridir. O ne dinleyiş pozları... Gören sahiden dinliyor, sahiden gülüyor zanneder. Halbuki hepsinin aklı başka şeylerde. Bir numaralı locada İbrahim Ethem'in müstesna gelini, mevkii icabı etrafa biraz yüksekten bakıyordu. İstanbul sosyetesinin yeni yıldızı Prenses Faize ise, Münevver Ayaşlı ile yanyana, kemali tevazula salonda yer almışlar. Asüman Ortaç'la uzaktan uzağa selâmlaştılar. Mefkûre Şerbetçi bu akşam da, her zamanki gibi ideal kadın yani mefkûre! İnci İpekçi'nin meşleri biraz mübalâğalı. Ndeen yüzü gülmüyor bilmem? «Bahçeden bir adam girdi» romanının güzel muharriri, ablasının dibi dibinde yine. Ay, Cânan da burada. Hangisi demeyin! Hani şu, kocası sağken dul kalan minyon... Hachette'in dilber sarışını biraz arkalarda, ama yine gözleri üzerine çekiyor. Hele şükür, bir de tiyatro artisti gözüme ilişti salonda: Lâle Oraloğlu... Ön sıralarda iki kıvırcık baş, harıl harıl dedikodu yapıyor:

— Bu kadar olur şekerim... Kocası arkada, karısının burada olduğundan habersiz. Filiz'le gelmiş. Karısı ön sırada, kocasından haberi yok, Muhtar'ın koltuğunda.

Gelin de çıkın işin içinden bakalım...

GÖZ-KULAK

Faiza

GÜVEMLİ

ÖYLEYSE...

Albay Salim'in Mısır'da iktidarı yeni aldığı günlerdeydi. Salim, bir berbere girdi. Sordu:

— Beni tanıyor musun, yâ berber?

— Hayır, tanımıyorum...

Hükûmet darbesi kahramanı, birdenbire kendini emniyette hissederek rahat bir nefes aldı ve emretti:

— Öyleyse sakal traşı olacağım!

SÜLÂLE

Ağa, çiftliğine yeni gelen ırgatlardan birinin, kendisine son derece benzediğini görünce şaştı. Yanına çağırtıp oğlana sordu:

— Ulen, aha anan bi zamannar sahın bu çiftlikte ırgat olmaya ki, ha?

Çocuk, ağayı şöyle bir süzdü. Sonra tane tane cevap verdi:

— Yoh ağa... Anam değil emme, bi zamannar bubam burada ırgattı...

MİNİK HİKÂYE

Arz ve Talep

Münir Özkül, bilirsiniz, Küçük Sahne'nin sevimli, şeker sanatkârı, hususi hayatında çok can çocuktur. Bir zamanlar, artık açıklamakta mahzur yok, biraz içerdi. Uzun bir müddettenberi ağzına damla alkol girmiyor. İyi de ediyor. Çünkü, zararını gördü içkinin. Bütün sanat hayatına, hattâ iktisadiyatına bile tesir etmişti içki onun.

İşte, bu tesirin delillerinden bir tanesi:

Münir Özkul da, her tiyatro sanatkârı gibi, geçim zoriyle film çeviriyordu o zamanlar. İyi de para alıyordu. Bir akşam tabii bir çarşamba akşamı, kuliste toplanmışlar, eğleniyorlardı.

Neden mi çarşamba akşamı? Çünkü yalnız o gece Küçük Sahne'de temsil yoktur. Orhan Boran, Uğur Boran, daha Boran olmıyan birkaç kişi, aynı masadaydılar. Saatler ilerledikçe, hepsinin keyfi yerine geliyordu. Bir aralık Münir coştu. Bağırdı:

— Enayi miyim ben? Elli bin lira istedim son filmime... İsterim elbet!..

Herkes bu habere sevindi. O sırada, nasıl olduysa, Münir'in gözü, ileride, kendisine dikkatle bakan ve kulak misafiri olan birine ilişti. Tanıyıverdi hemen: İstanbul defterdarıydı! Münir, biraz evvelki cümlesine devam etti sakin sakin:

— Tabii enayi değilim. İsterim istemesine... Ama «......» lar, topu topu bin lira verdiler...

— Seyirci —

BU YAŞTA...

Geçenlerde ölen meşhur Fransız şairi, sahne yazarı Paul Claudel, sözünü sakınmaz bir nükte adamıydı. Ölümünden beş gün evvel, artist Marie Belle şerefine yapılan bir toplantıda, yıldız, üstada sıhhatini sordu:

— Nasılsınız üstadım?

Paul Claudel, başını salladı:

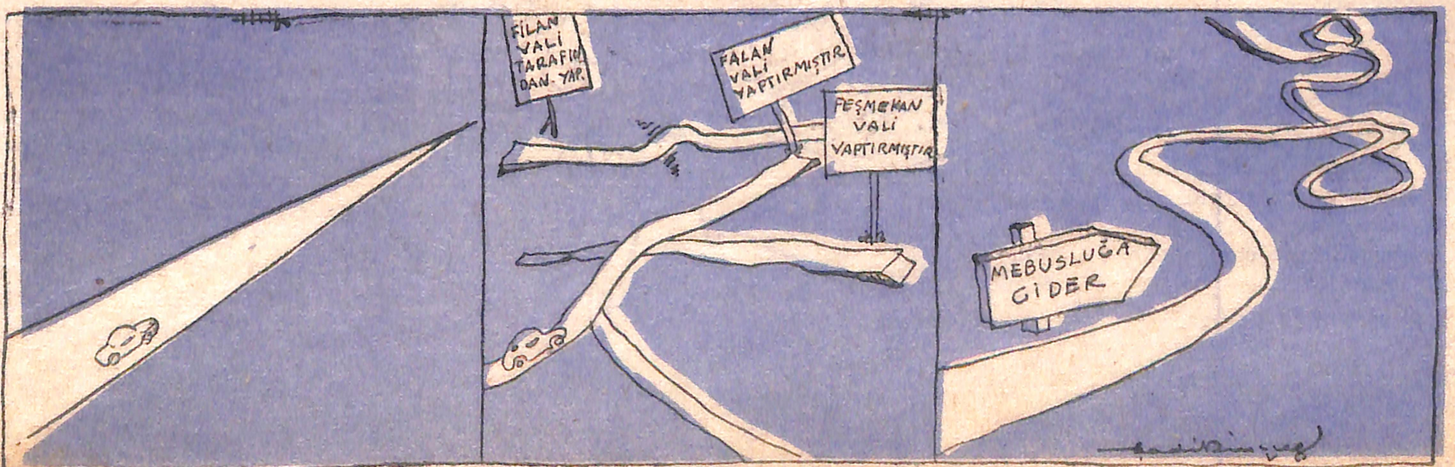
— İyiyim, Marie'ciğim, iyiyim. Unutmayın ki ben yaşta insan, can çekişse bile, yaşadığı müddetçe sıhhati fevkalâde demektir.

O YOKTU..

Kristal'e eğlenmeğe gitmişti. Sıra meşhur dansöz Nana'nın numarasına geldi. Nana, Havva Ana kılığında çıktı, ama elinde bir kuş tüyü yelpaze vardı ve yelpazeyi bazı yerlerini örtecek gibi tutuyordu. Bunun üzerine müşteri garsona çıkıştı:

— Bu ne kepazelik be? Aşağıdaki afişte Nana'nın resmi vardı ama, yelpazesi yoktu..

YOL DÂVAMIZI..



HİKÂYE:

Güzellik Bankası



Gazetelerde arşın arşın ilânlar var hani: yüz lira yatırana senede iki misli faiz, tapusuyla birlikte bir muazzam arsa, o arsanın üstüne yapılacak ev için sermaye veriyoruz falan, filân diye... İşte bu ilânlardan bir tanesi dikkatimi çekti. Ne olursa olsun, dedim, dişimden, tırnağımdan attırdığım sevgili yüz liracığımı götürüp yatırayım. İlân şöyleydi: «Güzellik bankası - Her türlü banka muamelâtından başka güzelliğinizi de belli bir müddet için muhafaza etmeği, istediğiniz zaman size geri vermeği, güzel değilseniz bunu da ayrıca düzeltmeği taahhüt eder.»

Püf... Yani güzellik enstitüsü mü bu, yoksa banka mı? Kalktım, bankaların semtine uğramadığı bir sapa yerdeki «Güzellik Bankası» na gittim. Gişede son derece güzel bir kız oturuyordu. İçeride in, cin yoktu. Kıza yaklaştım. Dünyanın en tatlı, en uyandırıcı, olgunlaştırıcı sesiyle:

— Bir emriniz mi vardı? diye sordu.

— Estağfurullah küçük hanım. Bankanıza para yatıracaktım da...

— Müdür burada değil ama, ben alabilirim tabii...

Hmmm. Alabilirmiş. Lâkin parayı vermeden önce, izahat almak istiyordum:

— İlânda yapacağınız muamelelerden bahsedilirken, bir de güzellik muhafazası diye birşey gördüm. İzahat verir misiniz, ne dir bu?

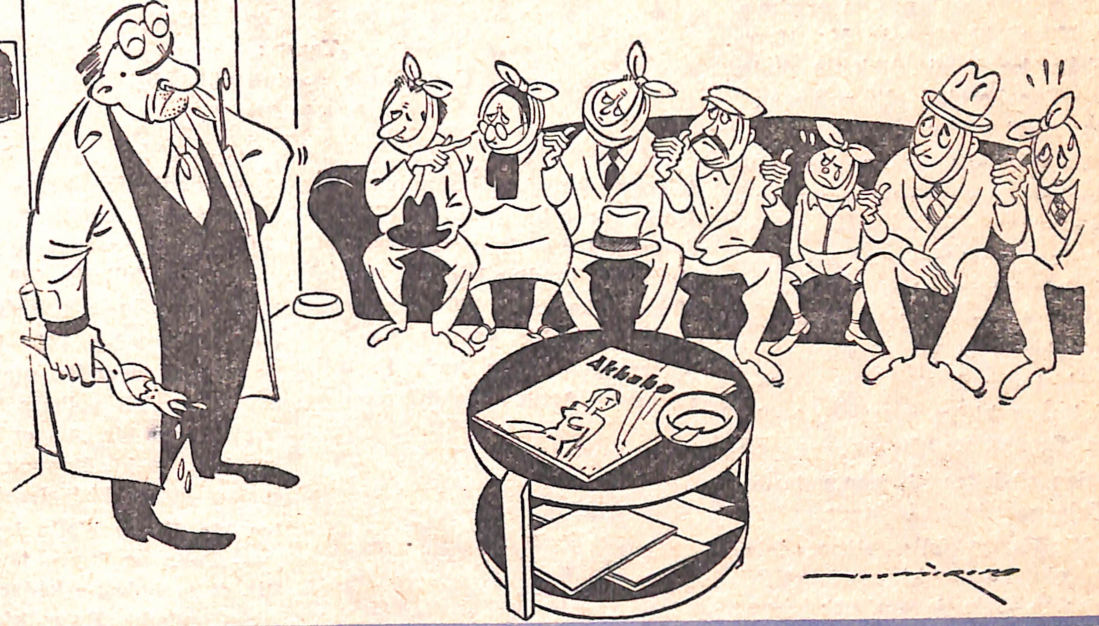
— Basit bir ilân hilesi efendim, dedi kız açıkça. Bilhassa kadın müşterileri çekmek için kurulmuş bir tuzak. Tabii erkekler için böyle bir şey bahis konusu olmaz, değil mi ya? Efendim?

— Doğru... dedim.

Yüz lira yatırıp banka cüzdanımı aldım. Vakit öğle olmuştu.

— Her halde yemeğe çıkacaksınız... dedim. Bari gelin de birlikte yemek yiyelim. Nasıl olsa pek gelen giden olmuyor...

Güzel kız bir an tereddüt etti. Sonra birlikte çıktık. Liman Lokantası'nda yemek yerken sordum:



YAZISIZ..

— Bankanız pek yeni galiba, daha levhaları bile asılmamış yerine...

— Efendim, burası şubemiz. Asıl Merkez Postahane caddesinde. Daha bugün açtık şubeyi. Radyoda duymadınız mı? Ayağınız uğurlu gelir inşallah...

Yemekten sonra, kızcağız işinin başına dönmek istediğinden, ayrıldık tabii. Bilirsiniz belki, bu zamanda böyle dolandırıcılıklar çok oluyor. Onun için, bir kaç gün sonra şubeye uğrayayım dedim. Gittim. Baktım ki, tahmin ettiğim ve edeceğiniz gibi, banka yok olmuş. Yerine de bir manav açılmış. Tam manava soracaktım, burasını ne zaman aldınız diye, bir de ne göreyim? Manav bizim kız değil mi?

— Hayır ola küçük hanım? diye yaklaştım. Bendenizi hatırladınız mı?

— Tabii hatırladım. Siz güzellik bankasının yüzüncü müşterisisiniz...

— Ne oldu bankaya?

— Her halde iflâs etmiştir. Çünkü müdür ortalarda görünmedi o gündenberi. Bir kere gelip vezne mevcudunu almıştı. Ondan sonra yerin sahibiyle manav geldiler. Kira mukaveleleri varmış. Manav aldı orasını...

— Ya siz?

— Beni de acıdı, yanına aldı işte. Şimdi manavlık ediyoruz.

— Desenize gitti bizim paralar...

— Sade sizin olsa, neyse... Sizden başka bu tuzağa düşen daha doksan dokuz kişi var!

Offf... Kız da öylesine güzeldi ki, bütün hiddetime ve kederime rağmen, beş kilo muz almaktan geri duramadım. Biraz hoşbeş ettik.

— E, dedim, yemeğe gitmiyelim mi?

— Olmaz ki... dedi. Patron gelsin, o zaman gidebilirim...

Tam o sırada iri bir delikanlı göründü.

— İşte, dedi, patron geliyor... Geldi. Kız beni tanıştırdı:

— Bey gazeteci... O da benim gibi, Güzellik Bankası'nın kurbanlarından...

— Yok, diye itiraz ettim. Sade param kaldı. Yoksa manav çıraklığı filân edecek değilim ben...

Gülüştük. Muzları alıp, ayrıldım. On adım ileride bizim doktor Fettah'a rastladım.

— Hayır ola, diye güldü, sen de bankacı güzelinden mi alış verişte sin?

— Ne demek?

— Basbayağı bankacı güzeli işte yahu! diye anlattı. Bunlar karı-koca işi kitabına uydurmuşlar. Ne yapıp yapıyor, kanunlara uygun bir banka kurup iflâs ediyorlar. Topladıkları parayı sermaye diye kullanıyorlar...

— Çocuk olma birader, yakalanmazlar mı?

— Delil olsa, tabii yakalanırlar, ama delil yok. Güzellik bankası bu... Taş atıp da kolları yorulacak değil ya. Kasaya oturtun mu, nasıl olsa, avlıyacak enayi bulursun..

Yutkundum. Doğru söze ne denir? Kırk yıllık arkadaşıma, Güzellik Bankası'nın sayılı müşterilerinden olduğumu itiraf edemedim bir türlü.

Hikâyeci



— Yahu bir de mesken buhranından bahsediyorlar!..

(Uğur Köseahmetoğlu)

Suçlu Nasıl Bulunur?

Yalanları Okuyan Makina

Yazan:
Çok yüksek makine mühendisi
A. FALANER

PANAKOROGİA devleti polisleri, Amerikan Federal büro su'nun açtığı kursta staj görüyorlardı. Altı ay süren kursun son ayı, fennin kriminoloji alanında en son buluşu olan «Yalanları okuyan makina» ya ayrılmıştı. Kurs öğretmeni Mr. Harry Wells, kendisini dikkatle dinleyen Panakorgiali altı polise şunları anlatıyordu:

— Baylar, bugünkü dersimiz, araştırma ve soruşturmada polise pek büyük yardımı olan «Yalanı okuyan makine» dir. Amerikan bilginleri tarafından yapılan bu makinenin yardımiyle, işimiz çok kolaylaşmıştır. Bir suçtan sanık on kişi var diyelim. Bu makineyi bu on kişiye ayrı ayrı bağlarız. Sonra soruşturma yaparız. Yalan söyleyen hemen anlaşılır, böylece suçlu da bulunur.

Mr. Harry Wells. salona «Yalanı okuyan makine» yi getirtti. Dersine şöyle devam etti:

— Gördüğünüz gibi çok küçük dört parçalı bir makine. Şimdi bir suçlu üzerinde deneme yapacağız. İçeriye 1,92 boyunda, çok şık giyinmiş bir adam getirdiler. Adam iskemleye oturdu. Öğretmen Harry Wells anlatmağa başladı:

— Makinenin dört parçasından birini sanığın göbeğine bağlarız. Birini kalbinin üstüne, birini de başına, dördüncüsünü de kuyruk sokumuna bağlarız. Çünkü insanlar en çok bu dört noktadan heyecanlanırlar. Sanığa bir şey sorulunca, yalan söylerse, hevecandan göbeği terler. Bu âlet, gözle görünmeyen teri bile hemen yazar. Kalbin üstündeki âletin ibresi oynar. Baştaki âlet grafik çizer. Kuyruk sokumundaki âlet de, sanığın heyecanlı titreşmeleriyle zil çalmağa başlar. Böylece sanığın suçlu olup olmadığı meydana çıkar.

Baylar!.. Şimdi denemeye başlıyoruz. Üzerinde gözlem yapacağımız, kendisine Yalanları okuma makinesi bağlanmış sanık. Ferra Punciano'dur. İtalyan asıllı bir Amerikan vatandaşıdır. Dedesinin babasının babası, gemi soygunculuğu, korsanlık ve üç arkadaşını yağsız kazığa zorla oturtmak suçlarından aranmakta olduğundan, Amerikaya kaçmış, adalet ve kanuna sığınmıştır. Altın madeni ararken sekiz arkadaşını öldüren ve dokuzuncusu tarafından öldürülen bu dinamik adam, dünyaya, Amerikan polisini işsiz bırakmamak için, Ferra Pucnano'nun dedesini miras bırakmıştır. Amerikan cinayet ve polis tarihinde kendilerine altın harflerle yazılmış çok geniş bir yer ayıran bu âlimin en son model yapısı karşımızdadır. Ferra Puçiano, ilk suçunu on üç yaşında, bir postahaneyi soymakla işlemiştir. İki yıl çocuk islâh evinde kurs gören sanık, Alkapon, Dillinger çetelerinde çalışmış, kumarhane işlemiş, sonra başlı başına Şikago da geniş bir ağ kurarak çete başı olmuştur. Şimdiye kadar, 4 çocuk, 20 kadın kaçırmış, 100 banka soymuş, kaçakçılık yapmış, 2 adam öldürmüş ve beyaz kadın ticareti yapmıştır. Artık yaşlandığı ve meslek hayatında yorulduğu için, Sing-Sing hapishanesinde dört yıl dinlenen Ferra Puçiano, şimdi dürüst bir insan olmuş ve Amerikanın sayılı iş adamları arasına karışmıştır. Wall-Street'te yazıhanesi vardır. Bir gazete ve üç mecmua nın sahibidir. Tenekeden çelik yapma şirketinin idare meclisi başkanı, ayrıca dört şirketin ortağıdır. Vaktiyle soyduğu iki bankanın şimdi ortakları arasındadır.



Panakorgia'lı polislerden biri dayanamadı, kurs öğretmeni Mr. Harry Wels'e sordu:

— Şimdi Mr. Ferra Puçiano hangi suçtan sanıktır?

Öğretmen cevap verdi:

— Otomobillerin 120 kilometreden fazla hızla gitmeleri yasak olan bir şoseden 121 kilometre ile gitmek sucundan sanıktır.

Panakorgialı polisler, müthiş, duyulmamış bir cinayet beklediklerı için, bu küçük suçu duyunca şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Mr. Harry Walls devam etti:

— Polis suçluyu tanıyamadı. Biz de arşivde ne kadar sabıkalı varsa topladık. Bu makine ile onların suçsuz oldukları anlaşıldı. En son denemeyi Ferra Puçiano üzerinde yapıyoruz.

Öğretmen makinenin kordonunu prize soktu. Şalter kolunu çekti. Sonra sanığa sordu:

— Mr. Ferra Puçiano, 19 mart perşembe günü saat on dördü 31 dakika, on üç saniye geçe, nefti renkli Rol-Royce arabanızın direksiyonunda yanınızda on dört numaralı metresiniz Anna olduğu halde, üstünüzde mavi spor elbise, şimdi de boynunuzda olan beyaz benekli şu kırmızı kravatla 159. cu sokaktan, yasak olan 121 kilometre hızla geçen siz miydiniz?

— Hayır!..

Ferra Puçiano, «hayır!..» dedi ama, göbeğine bağlı âlet, yazdı, kalbindeki âlet grafik çizdi, başındakinin ibresi oynadı, kuyruk sokumundakinin de zili çaldı.

Mr. Harry Walls, Panakorgialı polislere döndü:

— Görüyorsunuz, Ferra Puçiano yalan söylüyor. Bu makine ile onun yalanını çıkardık.

Panakorgialı polisler hep birden:

— Bu makine bizim memleket te sökmez! Diye bağırdılar, suçlu yu bulmak için bizim yerli ve millî usullerimiz bu makineden daha iyi netice verir.

Mr. Harry Walls:

— Nasıl olur? dedi, bu makine dünyanın her yerinde ayni netice yi verir.

— Bizde vermez.

Bu iddia karşısında, Mr. Harry Wells, Federal Bürodan izin aldı, inceleme için Panakorgia'ya gitti. Panakorgia Emniyet müdürlüğün de Mr. Harry'nin karşısına bir adam çıkardılar. Panakorgialı polislerden biri, tıpkı Mr. Harry'nin Ferra Punçiano'yun anlattığı gibi anlattı.

— Bu adam, Hakidikya canavarıdır. Karısını, kaynanasını, baldızını, iki komşusunu öldürmüştür. İşte itirafları...

Mr. Hally, kendisine verilen suçlunun ifadesini okudu. Gerçekten de adam beş cana kıydığını bül bül gibi itiraf etmiş, ifade zaptının da altını imzalamıştı.

Panakorgialı polisler:

— Bir de sizin yalanları okuyan makinenizi takın bakalım, ne sonuç verecek?

Dediler.

Mr. Hally makinesini suçluya bağladıktan sonra sordu:

— Kaynanasını, karısını, baldızını, iki komşusunu pırasa doğrar gibi doğrayan Halkidikya canavarı sen misin?

Adam:

— Hayır!..

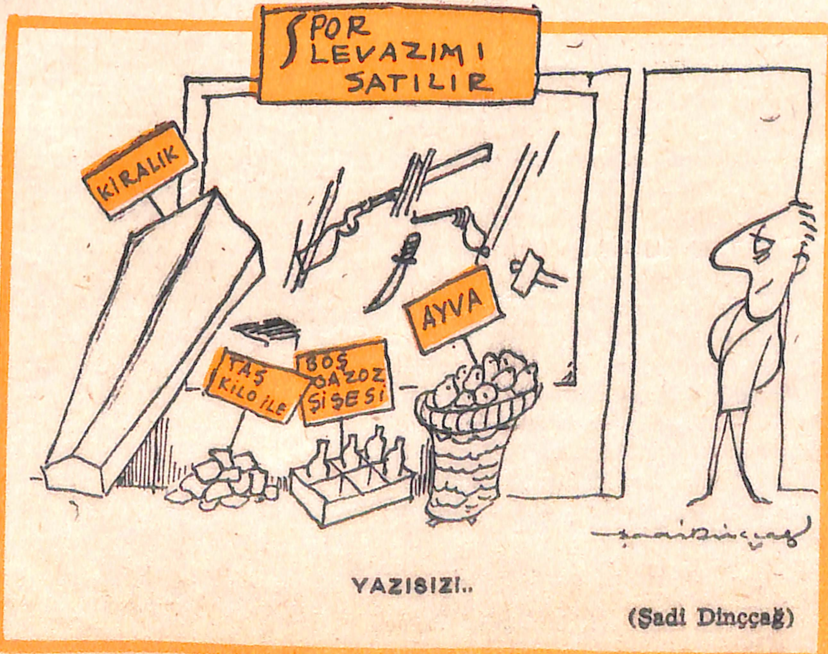
Dedi. Fakat, hayret!.. Âletin ibreleri oynamamış, grafik çizilmemiş, zil çalmamıştı. Mr. Harry:

— Bu makine gerçekten sizin memlekette sökmüyor!.. dedi.. Sonra da:

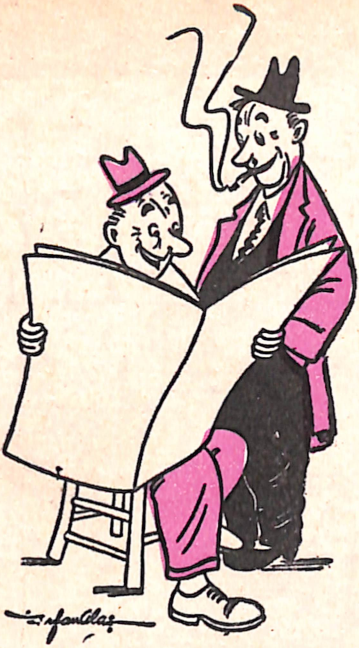
— Acaba neden?

Diye sordu. Panakorgialı polisler şu cevabı verdiler:

— Bizim memleketteki hayat pahalılığından halk kemerlerini sıka sıka terliyecek göbek kalmamıştır. Onun için bir defa göbeklerimiz terlemez. Kalbimizin heyecandan atışını hızlandırmasına gelince, bu da olmaz. Çünkü halk, dar bozuk yollarımızda otomobil, otobüs, araba, dolmuş ve tramvayların hem içinde, hem dışın-

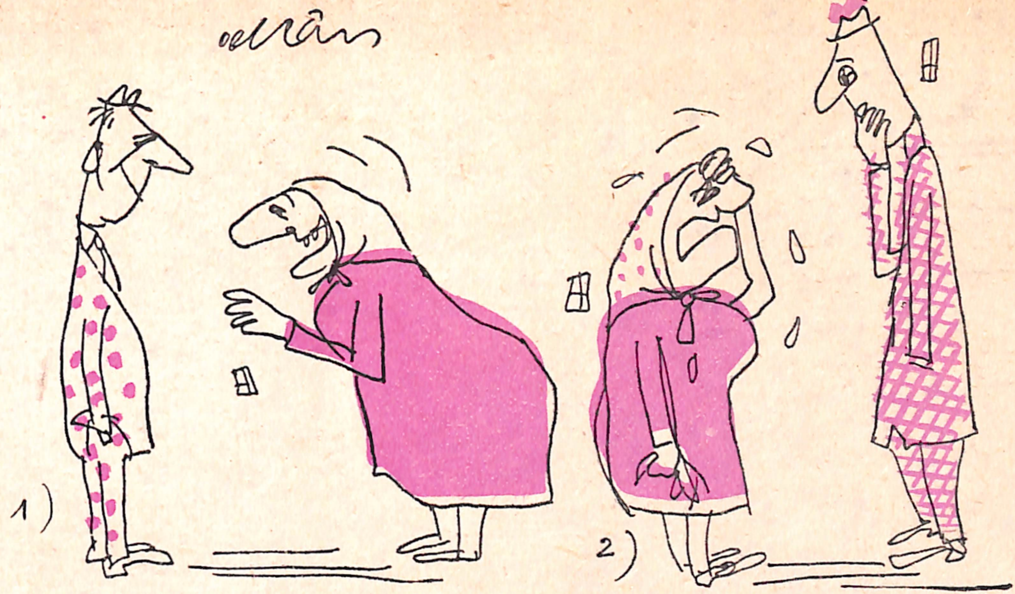


YAZISIZ..
(Sadi Dinççağ)



— Kok kömürüne de zam yapılacakmış..

— Artık koklaya koklaya kullanırız.. (İrfan Ulaş)



— Oğlum harbe gitti...

— Oğlum maça gitti...

(Orhan Enez)



KAÇIRILAN FIRSAT

Yıldız ile Sevim çoktandır birbirlerini görmemişlerdi. Bir gün yolda karşılaştılar. Bir ara, Sevim sordu:

— Neden üzüntülü duruyorsun Yıldız?

Genç kız içini çekti:

— Nasıl durmıyayım... Annem evlenmeme mâni olmakla bana ne büyük fenalıö yaptı, gördün mü?

— Evlenseydin ne olacaktın?

— Şimdi bir milyonerden dul kalmış olacaktım!..

da her Allahın günü ezilip can vermek tehlikesine o kadar alışmışlardır ki, onlara sizin sorularınızın heyecanı vız gelir. Başa konan âlete gelince.. Kadınlar kocalarına, kocalar karılarına, esnaf müşteriye, müşteri esnafa, kiracı mal sahibne, mal sahibi kiracıya, yani herkes birbirine yalan söylemeğe o kadar çok alışmıştır ki, bunların yanında bir makineye yalan söylemek solda sıfır kalır. Hele kuyruk sokumunun hiç lâfını etmeyin. Stadyum kapılarında, maçlarda tepişmekten, sinema, tiyatro gişelerin de birbirimizi tekmelemekten, dairelerde «pazartesi git, perşembe gel!..», «perşembe git, pazartesi gel!..» diye kovulmaktan, artık kuyruk sokumlarımız duyarlığını kaybetmiştir. Bizde öyle bir kuyruk sokumu var ki, öyle makine ile filân heyecanlanmaz.

Bu açıklamayı dinleyen Mr. Harry, Halkidikya canavarına sordu:

— Burada «ben suçlu değilim, masumum» diyorsun, halbuki «beş cana kıyan canavar benim!.» diye ifade vermişsin, altını da imzalamışsın..

Halkidikya canavarı:

— Size de sorsunlar, bakalım ne cevap vereceksiniz? dedi.

Mr. Harry, Pantakorgialı polislere:

— Bu canavarı nasıl yakaladığınızı merak ediyorum, dedi.

— Gayet basit, dediler, bize bir evde bir hafta evvel beş insanın öldürüldüğünü haber verdiler. Bu ihbardan on beş gün sonra derhal harekete geçtik. Kısa bir araştırmadan sonra parça parça olmuş, yerde yatan maktulleri derhal yakaladık. Fakat katil ortada yoktu. Beş insan öldürülmüş olduğuna göre, elbette bunları bir öldüren vardı. «Gelsin, teslim olsun» diye ilân verdik gelmedi. Gazetelere «Katil aranıyor!..» diye ilân verdik, bulunmadı. «Bulana mükâfat veriyoruz!» dedik, olmadı. Artık bizden günah gitmişti. Başladık yoldan geçenleri, az buçuk katile benzeyenleri çevirmeğe. Elbette bunlardan biri katildir. Bu adam uçmadı ya... Kendi usulümüze göre sorguya çektik.

Daha araştırma bitmedi. Şimdi ye kadar tam dokuz katil bulduk. Bu, işte onlardan biri..

Mr. Harry'nin gözleri faltaşı gibi açıldı:

— Sizin usulünüz benim üzerimde de dener misiniz? diye sordu.

— Tabii hemen deniyelim. Bunun için ayrı sekiz odamız vardır.

Mr. Harry, gösterdikleri ilk odaya girdi. On dakika sonra odadan yalvarma, ağlama, gürültü, patırdı duyuldu. Odadan fırlayan Mr. Harry:

— Öbür odalara lüzum yok! diye bağırdı.

Amerikalı Federal Büro memurlarından Mr. Harry, Panakorgia'da beş cana kıyan Halkidikya canavarı olduğunu itiraf etmişti İfade zaptının altını imzalayan Mr. Harry'ye:

— Siz henüz bu cinayetin onuncu katilisiniz!.. dediler.

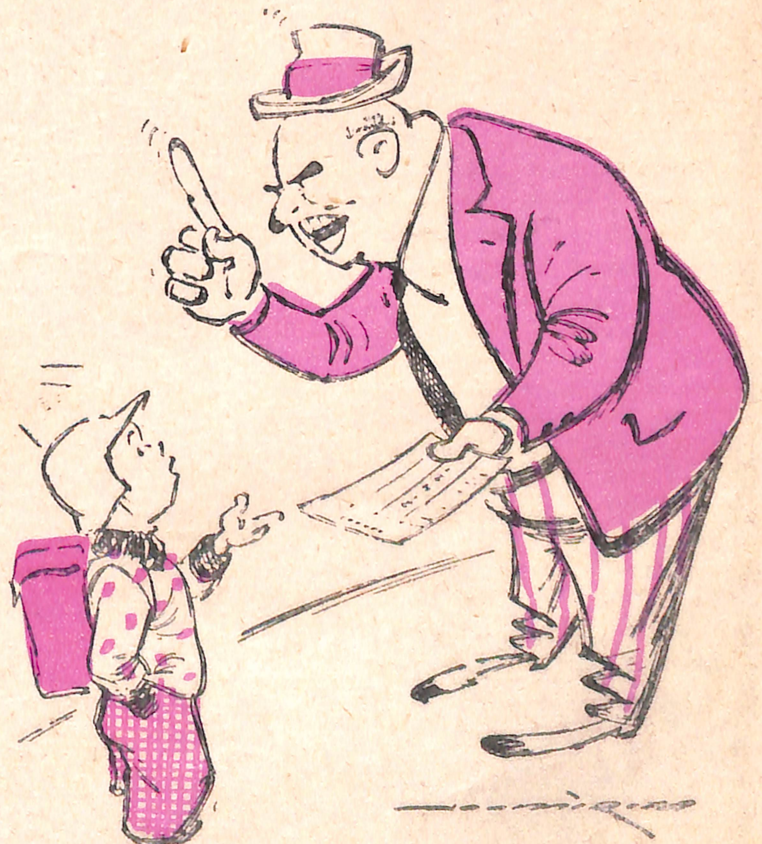
Sonra, Mr. Harry'ye sordular:

— Bizim usulümüzü nasıl buldunuz?

— Fevkalâde... Yalnız copları vidalı ve burğulu yapsanız kolaylık olur.

Panakorgialı polisler:

— Biz nasıl olsa kendi usullerimizle caniyi buluyoruz, siz bize cinayet bulacak bir makine icat edin. Çünkü elimizdeki canilere cinayet bulmakta zorluk çekiyoruz.



— Ben senin yaşında iken sınıfımın birincisiydim...

— Ne çıkar?.. Atatürk de senin yaşında iken Cumhurreisiydi!..

ALOO.. ALOOO.. SAYIN SEYİRCİLER NECATİ'NİN ANNESİ OĞLUNUN SIHHATİNİ SORUYOR.. EVE TELEFON ETSİNMİŞ.. HADİ..

SENİ HINZIR HERİF SENİ BİR AN EVVEL MİRASIMA KONMAK İÇİN BENİ MAÇA GETİRİRSİN HA!

BOKSÖR KÂMİL (G.S.)



ŞU KIZ VAR YA ŞU HANİ ÜSTÜNE NOKTA TUTTURULMUŞ İŞTE O HER MAÇA GELİR ÖYLE KABADAYI Kİ..

ŞAPKAYI ÇIKARALIM ABİ GÖREMİYORUZ!

FOTO TAN

KOVA A.B.C.D

ASLAN S.H.

BREYK DEDİM Mİ BIRAKIN YANİ AYRILIN.

ing. Hakem

VAR EFENDİM KAYMAK MARKA PAMUK VAR.. TENTÜRDİOT HER KAVGADA..

GAZLI BEZ VAR...

HANİYA BIÇAK VAR MAKAS VAR HER KAVGADA LAZIM OLUR..

LAN ÖÖLE OLMAAZ ŞARJ YAP LAN.. ŞÜT ÇEK LAN ŞÜT ÇEEE

MİLLÎ TAKIM ANTRENÖRÜNÜN HOCASININ ÖĞRETMENİ

Suatyalaz

!..

(Suat Yalaz)

Kendi Kendimle

Konuşan: KENDİM

Yazan: KENDİM

Eskiden yolda, vapurda, tramvayda, çarşıda pazarda kendi kendine konuşan insanlara gülerdim. Hem gülerdim, hem acırdım. Yolda giderken böyle birini görünce, işimi gücümü bırakır, hemen arkasına düşerdim. Elleri mi, kollarımı oynata oynata, el, ağız, kaş göz işaretleriyle, sanki karşılarında bir adam varmış gibi konuşmaları ilgimi çekerdi. Kaşlar iner kalkar, dudaklar oynar, bazan bakarsınız güler, bir de bakarsınız kızar. Birden adımlar hızlanır, sonra yavaşlar...

Evet gülerdim bu zavallılara, ama acı bir gülüş. Kim bilir, onlara böyle boşluğa nutuk çektirten, onları delirten ne dertleri vardır?...

★

Geçen akşam, idarehaneden çıktım... Uykusuzluk, yorgunluk, halsizlik... Öylesine bitkinim ki... Vücudüm, apartıman kapıcılarının bir ipe atıp, temiz lik için sopayla döğdükleri taban halıları gibi... Şurup gibi de bir bahar akşamı.

— Dolmuşa bineyim, dedim kendi kendime.

— Yok canım, bu güzel havada dolmuşa binilir mi? Hem ne diye elli kuruş vereceksin?

Bu içimden geçenleri anlayıp benimle konuşan da kim? diye etrafıma bakındım. Kimseler yok.

— Öyle ya, dedim yine kendi kendime, elli kuruş bu... Ben elli kuruşluk yazı yazana kadar, neler çekiyorum! Otobüse binerim.

— Otobüs sanki ucuz mu?

— Tramvaya bineyim...

— Yürü be!

— Sahi ulan! Hava da güzel... iyi ki hatırlattın...

— Tabii ya... Bak herkes ne güzel gezip tozuyor, eğleniyor, eğleniyor, gülüyor. kiminin, yanında, kiminin kolunda bir kadın. Sen sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar otur beyaz kâğıdın önüne, yaz babam yaz!

Düşün bire düşün!... Ne yazayım da güldüreyim diye uğraş dur.

Bak millete, nasıl gülüp eğleniyor?

—Sahi be!.. Dünyadan haberim yok yahu...

— Sen insan değil misin? Şunun şurasında kaç günlük ömrün var, a sersem!.. Sinemaya tiyatroya, konsere git... gazinolara git... Kırlara çık, gez, dolaş!..

Tam bu esnada arkamdan başka biri bağırdı:

— Heeeeey!.. Dangalak!.. Önüne ardına bak yürürken!.. Ezip geçeceğim, nüfus sayımında yazılısın diye hesap soracaklar.

Başımı çevird'm. Bana böyle bağıran siklâmen renginde bir spor arabanın direksiyonundaki adamdı.

Adamın yanındaki, henüz fitili yerleştirilmemiş sarışın bomba, hâlime kahkaha ile gülüyor:

Herif galiba sapıtmış, d'yor, yolda elini kolunu oynata oynata kendi kendine konuşuyor.

Sonra araba yanımdan «vızzz!» diye asfaltın üstünde kaydı gitti.

— Gördün mü a salak? İnsan kalıbına girmiş elin halis eşşeği, direksiyona oturmuş, yanına da altı aylık dana iliği gibi karıyı almış... Bir de sana sövüp sayıyor. Sen halâ otur, kopan kâğıdın üstüne, pazar deme, bayram deme, yaz!..

— Ama artık çok oluyorsun!. Ben de o kadar enayi değilim... Elbet benim de bir bildiğim...

— Neymiş bildiğin? Lâf!.. çalışacaksında, günün birinde rahata kavuşacaksın, ooooh!. di yeceksin... Sen sahiden bu zamanda az bulunur su katılmamış aptalmışsın be!..

— Yahu, öyle söylüyorsun ama, çalışmayıp ta ne halt edeceksin? Ev sahibi kira ister. Haa? Boğaz bu, yemek ister. Hiç olmazsa iki senede bir kat elbise ister. İster oğlu ister...

— Bunun başka yolları yok mu? Etrafına bir baksana be!..

Karaköy'den yukarı kalabalık arasında gidiyordum. Birisi:

— Höst!. Keresteeee!..

demesin mi?

yanındaki kadın:

— Bırak zavallıyı, baksana delimi ne, kendi kendine konuşuyor, dedi.

— Aldınmı ağzının payını? Sana lâyık olan bu işte!.. Biraz iğil be!.. Korkma boynun kopmaz! Kendi kendine bir poz veriyorsun, a enayi, seni takan kim? Bu dünyadan neler geldi geçtiii, sana gelene kadar saba olur.

— Bu yaştan sonra ayıp olmaz mı?

— Kimden ayıp olacak? Han gisinden? Kim kimi ayıplıyacak. Bu dünya öyle bir yer ki, ölen, namusunun geri kalanını kurtarıyor. Yaşadıkça hapı yuttun, demektir.

Hem sen, ne demiye öyle namuslu adam pozları takınıyorsun? Ne numara yapıyorsun? Sanki h'ç yalan söylemez misin?

— Ara sıra babama, bazı da çocuklara yalan söylediğim oluyor.

Babam seksenine geldi: Zavallıyı son günlerinde üzmemek için, başka türlü yüzünü güldüremedim «Param var, işlerim tıkırında, bankaya para yatırıyorum» filân diye avutup sevindirmeye çalışıyorum. Çocukları da öyle...

— Yalanın biri de bir, bini de... Onun için sen, bu gidişi değiştir.

— Defol ordan be!.. Başımı belâya sokma!..

— Sen, cinsi tükenmiş, paleontolotik çağdan kalma bir hayvansın!..

— Hayvan da sensin, eşek te!.. Alçak! Rezil! Namussuz!.. Aşşağılık!.. Bayağı herif!..

Koluma yapıştılar, sürükliye sürükl'ye karakola soktular. Hiç tanımadığım bir adam, komisere beni gösterip:

— Yolda giderken, herkesin içinde bana küfretti. İşte şahitlerim, dedi.

— Ne diye küfür etti?.

— Alçak, Rezil, Namussuz, Aşşağılık, bayağı herif!.. dedi.

Kom'ser bana sordu:

— Dedin mi?

— Efendim ben bu adamı tanımam. ilk defa görüyorum. Ben bu lafları, evet, söyledim ama, ona söylemedim.

— Kime söyledin?

— Hiç!.. Kendime... Yolda kendi kendimle konuşuyordum.

— Sen deli misin?

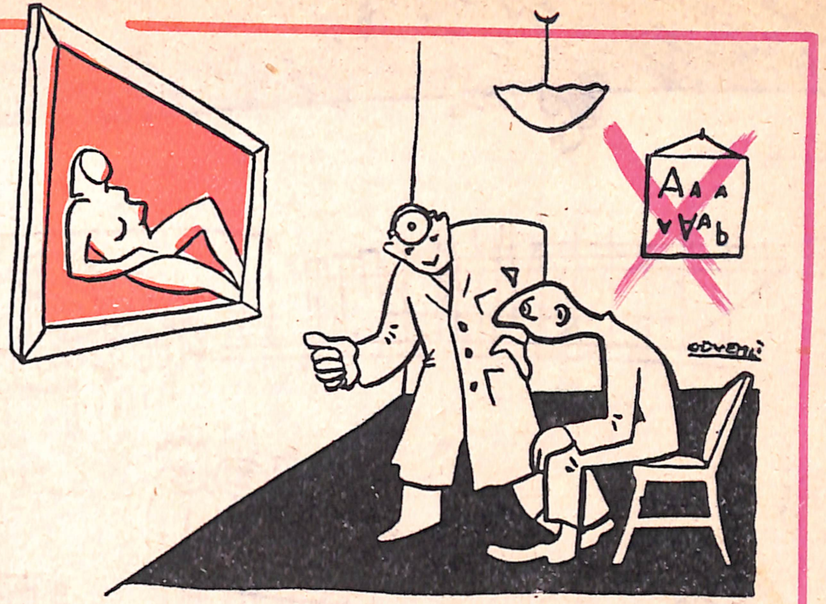
Başımı önüme eğdim, cevap vermedim.

★

O günden sonra sık sık beni yakalayıp karakola get'riyorlar. Artık polislır, de tanıdı, beni görür görmez:

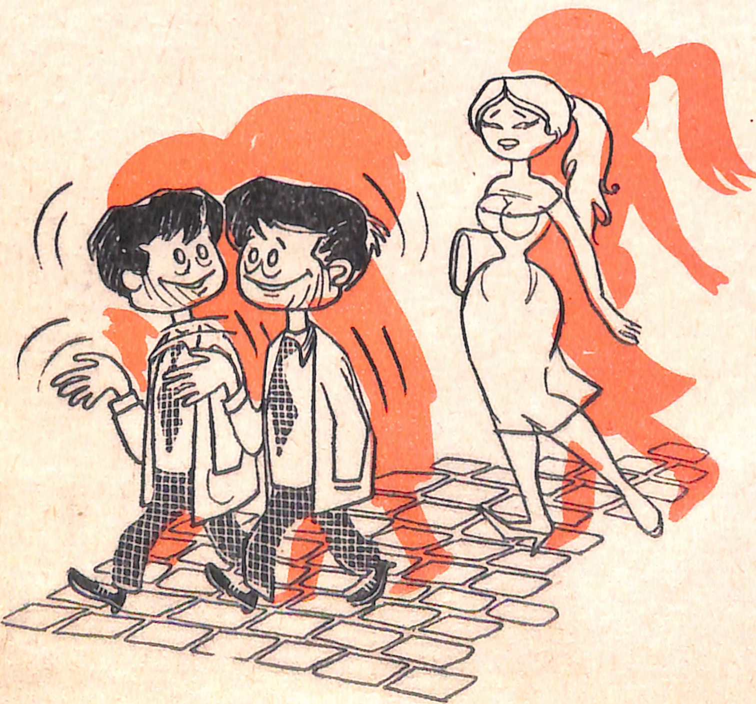
— Oooo, yine muharrir Bey geldi, diye gülüşüyorlar .

Ne tuhaf!.. Bir zamanlar, yolda kendi kendine konuşan insanlar görür gülerdim. Ama acı bir gülüş!.



Doktor — Hastaların görüş kuvvetini iyi ölçebilmek için bu çareyi buldum!..

(Z. Güvemli)



Hakikî Yaşınız Kaç?

Kimlik kâğıdındaki tarih, insanın doğumunu gösterir ama, yaşını göstermez. İnsanın yaşı senelerle ölçülmemelidir. Onun için «akıl yaşta değil, baştadır» derler.

Aklınız yaşınızda mı, başınızda mı, yoksa başka bir yerde mi? Bunu anlamak için, aşağıdaki soruları cevaplandırın. Hayır cevaplarını verdiğiniz soruya «sıfır» evet dediğiniz soruya 1 numara verin..

1 — Gardrobunuzdan elbisenizi almak için askıya uzandığınız zaman, elbisenizin içinde bir adam bulursanız, ilk bakışta bu adamın kendiniz olup olmadığınızı anlıyabilir misiniz? (Ama doğru söyleyin).

2 — Aynada suratınıza baktığınız zaman, «bu adamı gözüm ısırıyor, hiç yabancı gelmiyor» diye kendinizi hatırlamağa çalışmaz mısınız? (Hiç kimseden korkmadan, çekinmeden doğruyu söyliyeceğinize söz verir misiniz?)

3 — Evlendiğiniz ilk kadın veya erkekle bir gün karşılaşsanız, tekrar nikâh dairesine gitmeden onun kim olduğunu hatırlayabilir misiniz?

4 — Apartımanın en alt katında oturduğunuz halde, karyolanızın altından gece yarısı bir horultu gelse, rahatsız olur musunuz?

5 — Cins bir erkek olduğunuzu ispat için cinsiyet rekortmeni olduğunuza dair hikâyeler uydurmağa başladınız mı?

6 — Evinize ansızın gelince bir yabancı erkekle burun buruna gelseniz, dalgınlıkla yanlış eve girmişim, diye döner gider misiniz?

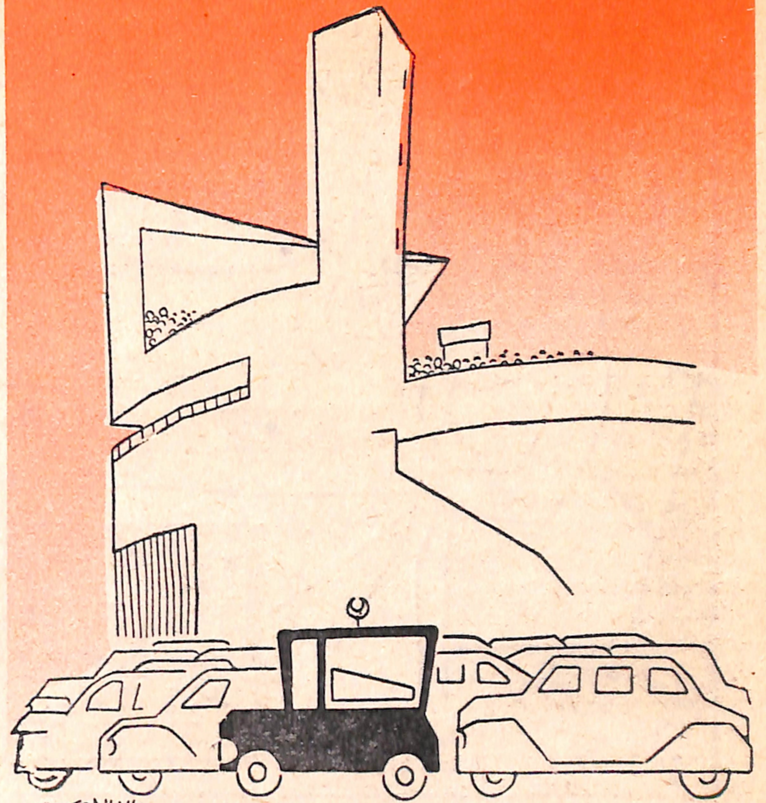
7 — Bir masada beraber oturduğunuz kadının gözü başka masalarda dolaşırsa, siz de ona nisbet olsun diye tavan tahtalarını sayar mısınız?

8 — On sekiz yaşından küçük kız gördüğünüz zaman, dudaklarınızın çevresi on sekiz santimden fazla genişler mi?

9 — Arkadaşlarınıza eşinizi methe başlarken «bizim karı» diye bahsedecek hale geldiniz mi?

10 — Birinci dünya harbinden önce mi doğdunuz? (Ne aceleniz vardı?)

Sorulara karşılık verdiğiniz numaralar 5 ise, yaşınız kimlik kâğıdınızdaki kadardır. 10 ise, henüz ağzınız süt kokuyor demektir. «O» ise, içiniz geçmiş, çekirdekleriniz sallanıyor demektir.



YAZISIZ!.. (Tonguç)

Haftanın Filmleri

BATTAL GAZİ Geliyor!

Sami Ayanoğluna açık mektup

Sayın Bay Sami Ayanoğlu,
Tarihi Filmler Rejisörü
Beyoğlu

Bayım,

Yerli filmciliğimizin kalkınması, kalkındırılması için, dernekler kurullar, kurumlar birlikler kuruluyor Sansür tüzüğü değiştiriliyor. Hükûmetten yardım isteniliyor

Bütün bu çabalamalar arasında, acaba yerli filmciliğimiz ne durumda, diye kalktım, hem senaryosunu yazdığınız hem rejisörlüğünü yaptığınız «Battal Gazi geliyor!» isimli tarihî filmi görmeğe gittim.

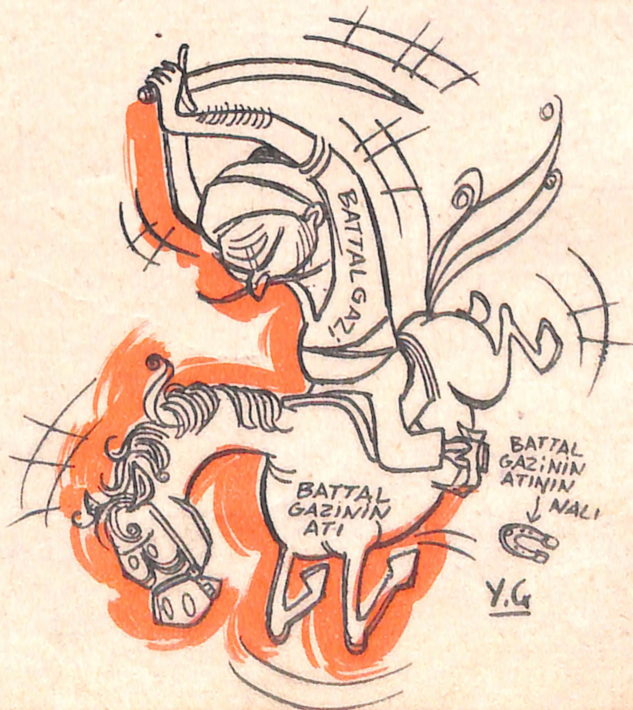
Battal Gazi yaşasaydı, kendisine madde tasrihiyle yaptığınız hakaretten ötürü, aleyhinize dâva açar ve eminim ki, sizi ömrünüzün sonuna kadar sürüm sürüm süründürürdü. Ama bu ef sâne kahramanının işi mahkemelerde sürüncemede bırakacağını sanmam, kılıcını çeker, bu filmin rejisörünü de, senaristini de, prodüktörünü de, artistlerini de pastırma kıyar gibi kıyardı.

Uydurma danslar, zamanımızın çalma çırpma gazino müziğiyle göbek atan eciş bücüş kadınların yamrı yumru çıplak vücutlarını seyrederken insanın tüyleri kirpi dikenlerine dönüyor.

Manzum tiyatro bilirdik, fakat manzum filmi hiç duymamıştık. Onu da siz icat etmişsiniz. Battal Gazi'nin manzum diyalogları seyircileri kahkahadan kırıp geçirdi. Cidden başarı gösterdiğimiz bu tarihi komedide, Battal Gazi rolünü de, mesela Dümbüllü İsmail'e verseydiniz eseriniz çok daha başarılı olurdu.

Uydurma dekora, kaydırma danslara, saçma kostümlere, hep sine peki... Ama, o Battal Gazi rolünü verdiğiniz kaabiliyetli genci elinde kılıç, çekirge gibi zıp zıp zıplatmanızı bir türlü anlayamadım. Battal... adından belli... İri, yarı, vurdu mu, vurduğu yerden ses gelir. Yumruğu silindir gibi ezer. O zavallı her hâlinden dar gelirli olduğu belli delikanlı, elinde kılıç, döğüşmüyor, sarık caz müziğiyle zıplaya hoplaya, mambo oynuyordu.

Uzun lâfın kısası, Bayım, tarihe özel bir düşmanlığımız yoksa, vazgeçin bu tarihî film sevdasından. Bu hastalıktan kendinizi tedavi ettirmeğe çalışın. Bakın etrafınıza... Günlük hayatımızda film senaryosu olacak öyle meraklı olaylar var ki... Hatta «tarihî film çevirmek meraklısı bir rejisör» diye kendi hayatınızı filme alsanız, inanın ki, şimdiye kadar yaptıklarınızdan daha başarılı olur. Selâmlar.



ACELEYE HACET YOK...

Taksiye bindi:

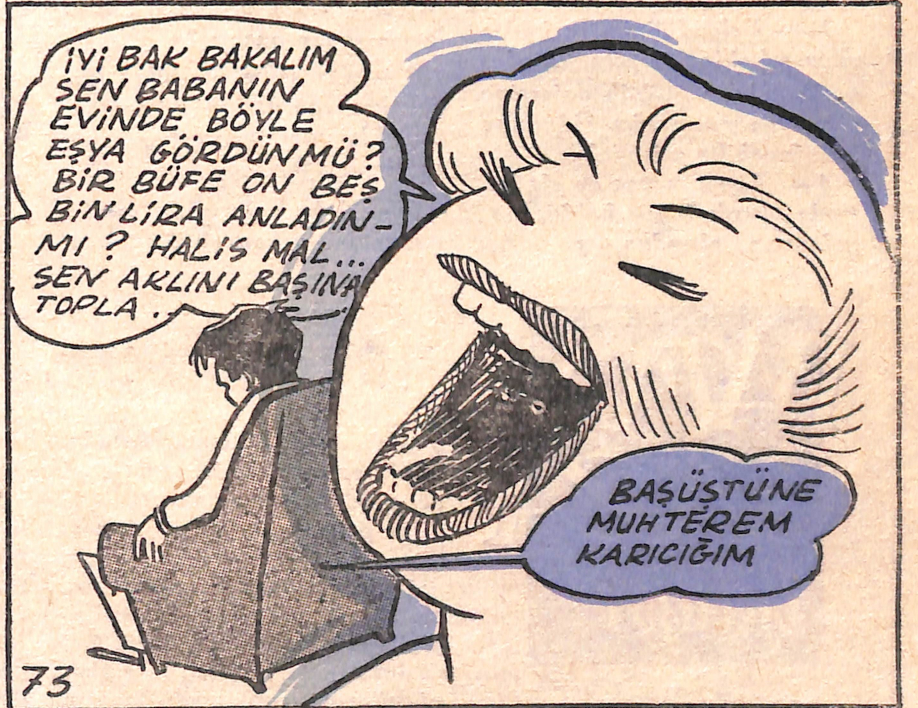
— Yavaş sür oğlum... dedi.

— Korkacak birşey yok ki bayım? diye şoför itiraz etti.

— Korktuğumdan değil... Dişçiye gidiyorum...


YE DE GÖZÜN DOYSUN AÇ HERİF! SAYEMDE KARNIN DOYDU, YÜZÜNE RENK GELDİ. N'OOOLACAK HAYATINDA KURU FASULYADAN BAŞKA BİR ŞEY YEMEMİŞ Kİ
ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM AMA. DOYDUM DA... MİDEM ALMIYOR. ZİYADE OLSUN
Bekârlık Sultanlıktır
ANLATAN : SALIH TEKCAN
ÇIZEN : YALÇIN ÇETIN
71


SEN HİÇ HAYATINDA ELBİSE GİYMEDİNMİ BE!
ONLARA BEN TONLAN PARA DÖKTÜM. NE GİYSEN ÜSTÜNDEN KAÇIYOR!
ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM
72

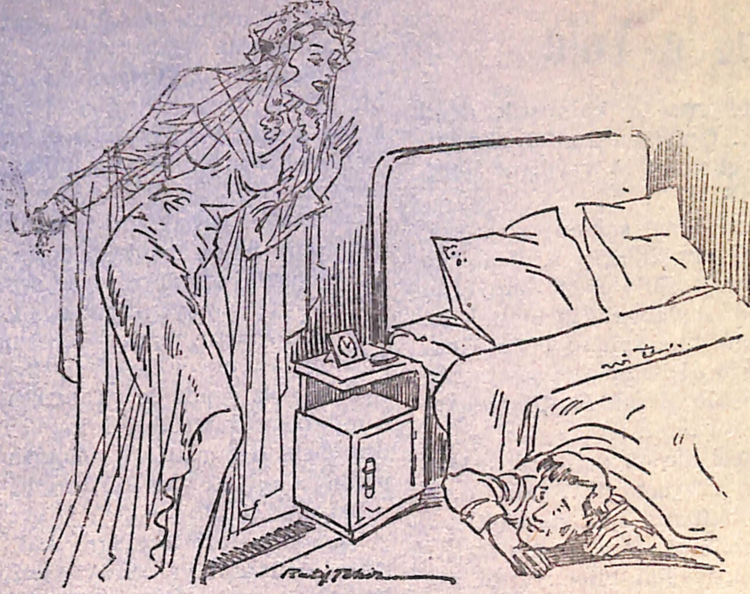

İYİ BAK BAKALIM SEN BABANIN EVİNDE BÖYLE EŞYA GÖRDÜNMÜ? BİR BÜFE ON BEŞ BİN LİRA ANLADINMI? HALİS MAL... SEN AKLINI BAŞINA TOPLA...
BAŞÜSTÜNE MUHTEREM KARICIĞIM
73


MUHTEREM İCLÂL HAMFENDİ! İŞTE BANA ALDIĞIN ELBİSELER. İŞTE BANA ALDIĞIN KUNDURALAR, ÇAMAŞIRLAR... BANA YEDİRDİKLERİNİN PARASINI DA TAKSİT TAKSİT ÖDERİM. ARTIK BEN HÜRRİYETİ SEÇİYORUM. TENEKE PERDE ARKASINA GİDECEĞİM... AL APTESTİNİ VER PAPUCUMU ALLAHA ISMARLADIK
AH SALİHÇİĞİM, CANIM, BEN SENSİZ NE HALT EDERİM? AYDA BİN LİRA CEPHARÇLIĞINI ARTIRAYIM DA GİTME
74

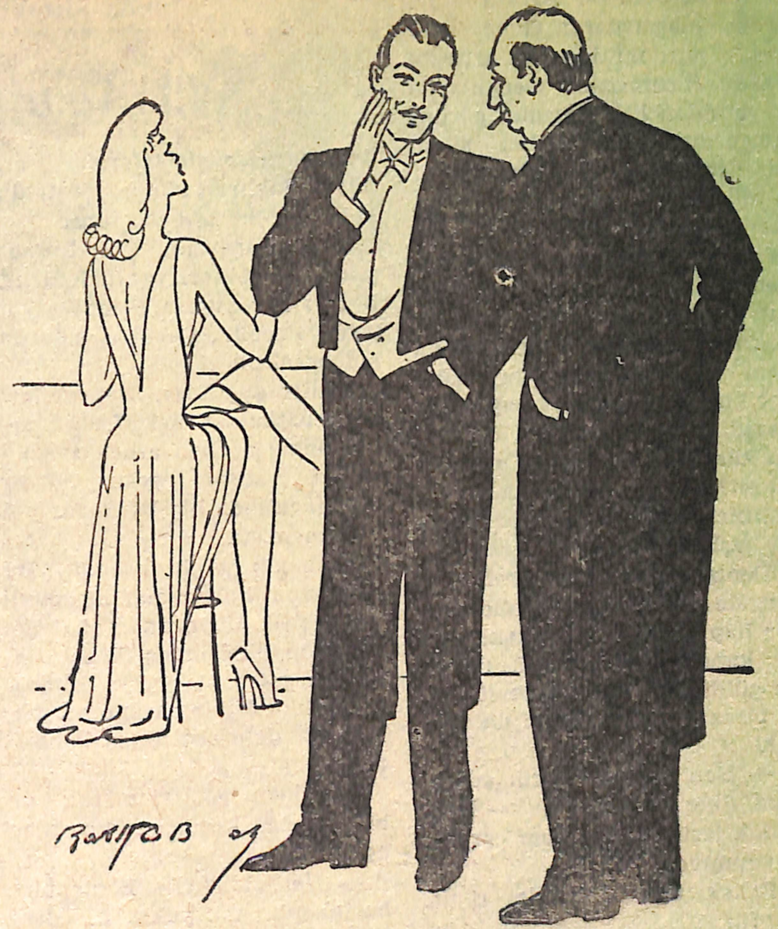

ARTIK YETER! DEMOKRASİ VAR BE. NEDİR BU KARILAR SALTANATI?!.. YAŞASIN FENER BAHÇE
75

(Devamı var)

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN :



Gelin — Kapı vurulunca neden karyolanın altına girdin?..
Damat — Şey, evlendiğimizi unuttum da!...



— Aman ne şeker şey olmuş?!..
— Yavaş söyle, duymasın, hemen kendini pahalıya satar!..

Eserim Neşredildi!

O bir felâkettir, dahiyedir, âfettir. Fakat beş on sene evvel bunu söylemiş olsalardı, gülerdim, omuz silkerdim. O zaman gazetelerde ismimi görmekle iftihar ederdim. Alışmak mı, kanıksamak mı bilmiyorum, bugün yeni bir kitabım neşrolunacak mı, içime bir korku, bir üzüntüdür çöküyor...

Nasıl çökmesin?.. Yorgun argın evinize, yahut işinize gidiyorsunuz, bir ahbap gülerek yolunuzu keser:

— Hiç gözüme görünme. Seni de anladık, arkadaşlığımız bu kadar mıydı?

— Affedersin, ne oldu?

— Öyle, öyle... Hatırlamazsın bile... İnsan düşünür de bir kitabından bir tane imzalar, gönderiverir.

— Emredersin...

Bir başka ahbap kolunuza girer:

— Hani kitabım? Vallahi kendim için değil. Bizim kız: «Beybaba kitabı getirmedin!» diye başımın etini yiyor. Çoluk çocuğun yanında beni mahcup etme...

— Emredersin...

Uzaktan el, göz işaretleri, mânalı gülümsemeler, selâmlar:

— Bekliyorum. Hâlâ göndermedin... Biliyorsun ki seri yapıyorum. İmzan eksik olmasın...

— Elbette... Emredersin... Ev

Evde bir mektup:

«... Çoktandır arayıp sorduğun yok... Bu adam öldü mü, kaldı mı?.. Hangi birini yazayım, kabahatin bir değil ki... Refika da soruyor: Sevgili arkadaşını görüyorsun, sana kitabından bir tane olsun gönderdi mi?.. İlâh.»

İçimi çekiyorum:

— Emrederler...

Kitapçıda ·

— Size bir bayan şu kâğıdı bıraktı.

... bir kadın yazısı. Bir bay-

li iltifatlardan sonra: «Küçük bir ithafınızı istirham ediyorum... İlâh.»

Yazmamak, vermemek nezaketsizlik olur.

Vapurda biri kolumdan çekiyor :

— Ne âlemdesin? Görünmüyorsun, kayıplara karıştın, bu kadar vefasızlık olur mu? Bak unutuyordum, tebrik ederim, eserin neşrolundu. Takdir ettim doğrusu... Artık bir tane isterim. İmzalar, köşedeki tütüncüye benim namıma bırakırsın!

— Emredersin...

Evde arayan arayana, soran sorana:

— Teyzen darılmış, kitabından gönder.

— Dayın sitem ediyor!

Dost, ahbap, arkadaş eksik olmasınlar, bir değil, beş değil, her gün geç vakitlere kadar, çabala, çalış, ezil, harap, helâk ol, yorul... Kendini unutacak hale gel, sitemden kinayeden kurtulma...

En garibi kimse memnun değil, kimseye yaranamıyorum...

— Nafile, hiç yüzüme bakma... Kitabını aldım ama, gücendim yine...

— Sebep?

— Yahu, insan bir tane şöyle ciltlisinden gönderir!..

— Vallahi kitapçı öyle verdi...

— Aşkolsun, seni anladım. Bana sadece «arkadaşım» diye yazdın, halbuki biradere «kardeşim» diye yazmışsın.

Kitap vermediklerim, arkamdan:

— Berbat şey, okunmaz.

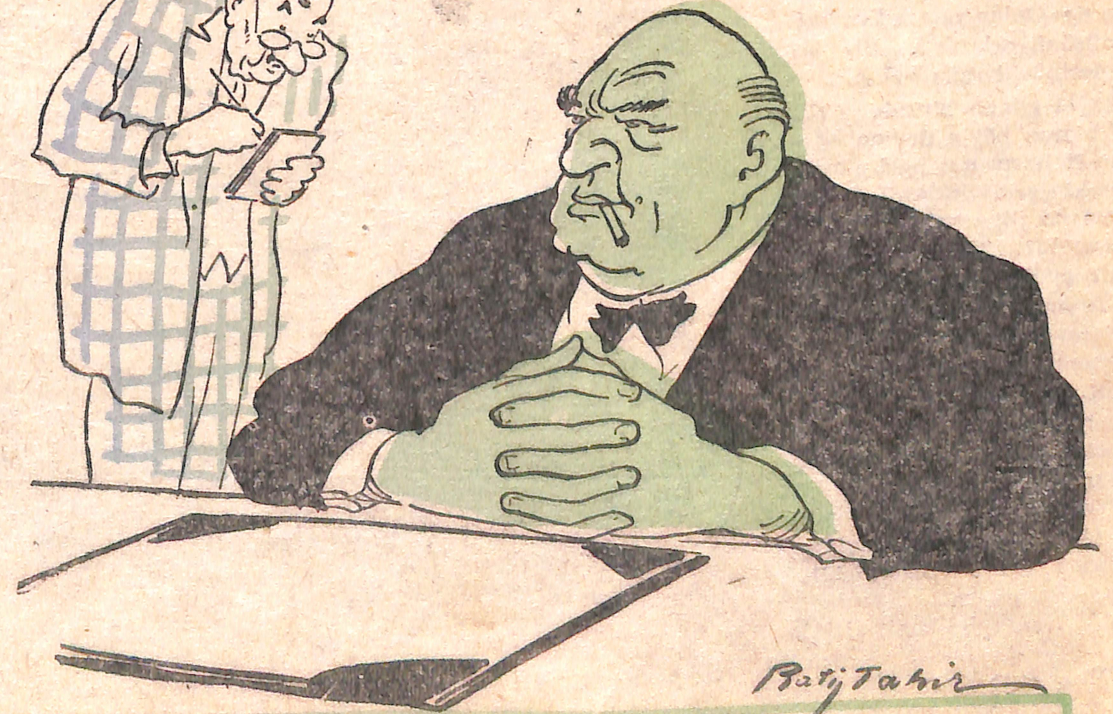
Kitap vermeyi unuttuklarım, tabii yine:

— Üste para versen okuyan kim?!..

Versem bir türlü, vermesem bir türlü... Selâmet yazmamakta, neşretmemekte... Gel gör ki, viran olası hanede iyal yok ama, evlât var!

Mahmut YESARİ





— Hâlâ daktilomdan bir haber yok mu?
— Var efendim: Kürkçüden, terziden, ayakkabıcıdan faturaları muntazaman geliyor!..

İngiliz Mizahından bir hikâye :

Kalb Yolu - Miğde Yolu

İlk defa bir parkta karşılaşmışlardı. Genç adamın müthiş bir ıztırabı vardı: Hazımsızlık. Gençkız da hayatından hiç memnun görünmüyordu. Onun da can sıkıcı bir derdi vardı: Hazımsızlık.

Müşterek bir derdin insanları birbirine yaklaştırdığı asla inkâr edilemez. Delikanlı, gençkızı hazımsızlıktan kıvranır görünce ona karşı anî bir yakınlık duymuştu. Gençkız da ona karşı yakınlığı duymakta gecikmedi. Aşkın başlangıcı karşılıklı hoşlanmaksa devamı da karşılıklı alâkadır. Onlar da birbirlerinden hoşlandıkları için birbirleriyle alâkadar olmağa başlamıştılar.

Deniz kenarındaki sıralardan birinde oturuyorlardı. Gençkız bir hap yuttu... Delikanlı da bir kapsül. Bu tesadüf ikisini de güldürdü. Fakat tebessümleri biraz buruktu, biraz da zoraki...

— Ben hapları tercih ediyorum, diye kız konuştu. — Hem çabuk tesir ediyor, hem çarpıntı yapmıyor

Erkek, onu dikkatle dinliyordu:

— Bence kapsüller her bakımdan çok daha faydalı... Tesirini biraz geç gösteriyor amma uzun müddet devam eden bir tesir oluyor bu...

— Ne vakittenberi miğdenizden rahatsızsınız?...

— Senelerdenberi... Ya siz?..

— Ben de öyle...

Delikanlı içini çekti... Kız da göğüs geçirdi. O akşam beraberce sinemaya gittiler.

Ertesi gün tekrar buluştular. Daha ertesi gün tekrar... Daha ertesi gün tekrar... Ve bu böylece sürüp gitmeğe başladı.

Günlük gazetelerin birinci say fasını dolduran en mühim haberlerden tutun da herkesi meraktan öldüren en çetrefil dedikodular bile vız geliyordu ikisine de Onlar yalnız kendilerini düşünüyorlardı .. Bir de miğdelerindeki rahatsızlığı...

Nihayet günün birinde delikanlı bunun böyle devam edemeyeceği hususunu ileri sürdü. Mademki sevişiyorlardı... Bu sevişme ne diye yarım yamalak olsundu?... Genç kız da ayni fikirdeydi.

— Yaşamak ne güzel şey, değil mi sevgilim?...

Mehtaplı bir gecede kapsülünü yuttuktan sonra bu cümleyi mırıldanan delikanlıydı.

Genckız da bir hap yutarak mırıldandı:

— Yasamanın hakikaten cok güzel olduğunu ancak seninle tanıştıktan sonra farkedebildim...

— Ah... diye delikanlı içini çekti.

— Oh .. diye kız göğüs geçirdi.

İlâçlarını yuttuktan bir müddet sonra miğdeleri rahat etmişti. Sakin kafayla düşünüp kesin bir karara vardılar.

Sayfiye mevsimi biter bitmez şehir döndükleri vakit delikanlı onu her akşam evinde ziyarete gidecekti. Şubat ayında da evlenecektiler.

Şehire döndüler. Ziyaret faslı da başladı. Erkek, fazla masraf olmasın diye aradaki uzun yolu her akşam yayan yürüyor du. Hayatında hiç bu kadar yol yürümemişti.

Yaşamak ne güzel şeydi... Bu muntazam buluşmalar ne zevkli ne neş'eli oluyordu. Fakat şehire döndüklerinden iki ay sonra çok garip bir vak'a olmuştu. Delikanlı bir akşam sevgilisine ilk defa siyasetten bahsetti.

Gençkızın gözleri merak ve heyecandan kocaman kocaman açılmıştı:

— Ne oldu?... Birdenbire hastalandın mı yoksa?... diye hayretle sordu.

Beriki gülüyordu:

— Doğrusunu istersen, kendimi şimdiye kadar hiç bu derece iyi hissetmemiştim. Yol yürümek ne faydalı bir tedavi usulüymüş meğer?... Evet, ne diyordum sevgilim?... Dörtler Konferansında kalmıştık değil mi?... Gerçi bu konferansa büyük ehemmiyet veriliyor amma...

Genç kızın şakakları zonklamağa, kulakları uğuldamağa başlamıştı. Dinler görünüyordu amma, söylenenlerin bir tek kelimesini bile anlamıyordu. Kendi kendine bambaşka şeyler düşünmekle meşguldü. O gece zehir oldu tabiî...

Ertesi akşam delikanlı siyasetten vazgeçmişti... Bu defa da o haftanın spor hareketlerini anlatmağa başlamasın mı?... Ne yapacağını bilemiyordu zavallı kızcağız...

Artık bütün geceleri böyle geçiyordu. Onları birbirine yaklaştıran, sevişmelerini sağlayan miğde rahatsızlığından bir kerecik olsun bahsetmiyordular. Daima siyaset, daima spor, daima dedikodu... Halbuki eskiden üstünde durdukları en mühim konu: Miğde ekşimesi, gaz tazyiki ve yeni ilâçların münakaşasıydı.

Birbirlerine karşı duydukları alâka gözle görülür derecede hafifliyordu. Derken bir akşam erkek randevusuna gelmedi. Ertesi gün, arkadaşları ile maça gitmek zorunda kaldığını söyleyerek özür diledi. Gençkız onu kaybetmek tehlikesiyle burun buruna geldiğini pekâlâ anlıyordu.

Böylece tatsız tuzsuz geçen bir aydan sonra kızcağızı fena halde sarsan bir şey daha oldu. Delikanlı acı bir itirafta bulunmuştu:

— Dişimi tırnağıma takarak çalıştığım halde, bankadaki hesabım halâ yerinde sayıyor sevgilim... Evlenmeyi Şubat ayı için kararlaştırmıştık amma, Hazirandan evvel imkânsız.

Fakat siz şimdi de Tanrının o muazzam kudretini inkâr edin. Tam o günlerde gençkıza piyangodan beş yüz sterlin çıkmasın mı?...

Para meselesi ortadan kalkınca delikanlı yelkenleri ister istemez suya indirdi. Evlendiler.

Balayı seyahatinden döndükleri günün akşamı genç adam karısının saçlarını okşayarak yanaklarını öptü:

— Bak sevgilim... Aylardanberi sana gelip giderken yürümeğe o kadar alıştım ki... Bu benim için bir nevi ihtiyaç halini aldı... Bundan sonra da eve yürüyerek gidip gelmek istiyorum. Bu bir. İkinci de şu: Evlendim diye arkadaşlarımı da yüzüstü bırakamam birdenbire.. Onlarla yine eskiden olduğu gibi muayyen günlerde buluşmam lâzım Bu iki!...

Sevgili, bu teklifleri güler yüzle kabul etmişti ama, yalnız kalır kalmaz hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladı.

★

Halbuki ağlamasına hiç de lüzum yoktu. Sahici aşkın her ne pahasına olursa olsun sahiden seven bir insanı daima zafere götüreceğini bilmiyordu. Amma öğrendi.

Şimdi yine ilk günlerdeki gibi birbirleri için çıldırıyor. Başbaşa, dizdize verip yine eskisi gibi saatlerce konuşuyorlar. Mevzuları hiç değiştirmiyor: Miğde ekşimeleri, haplar, kapsüller, gaz tazyiki, maden suları, karbonat, soda... Siyasetle sporla at yarışları ile dedikodularla zerrece ilgileri yok... Ne mes'ut, ne gamsız bir ömür sürüyorlar bilseniz...

Lâkin dikkat buyurun... Genç adam işe gidip gelmek için evle büro arasındaki yolu günde dört kere yürüyor. Böyle olduğu halde berbat...

Başka türlü olmasına da imkân yok zaten... Piyangodan çıkan beşyüz sterlin çabucak tükendiği için delikanlı bütün yolları yayan yürümek mecburiyetinde kaldığı için yemekleri kendisi pişiriyor.

Evet kendisi pişiriyor... Hem de «İdeal Mutfak» isimli bir yemek kitabından öğrendiği usullerle...

Will SCOTT



— Akşam lâcivert tayyörümü giyeceğim, omuzuma atmak için şunlardan birini hazırla!..

— İngiliz —



Kadın Olan Erkeğin Hatıraları



Yazan:
İllâllah şerrinden

— 45 —

— Karadeniz bölgesi işletmesinden ne kadar geldi? Diye sordu. Kâtip:

— Bin, dedi.

Hayri bey, Sıdıka hanıma:

— Bin beş yüz daha lâzım, dedi.

Sıdıka hanım, arkasını döndü. Koynunu karıştırdı. Memesinin arasından, boynuna iple bağlı bir keseden paralar çıkardı. Yüzü ka piya dönüktü. Saydı, bir daha saydı. Sonra avucundaki paraları Hayri beye uzattı:

— Say bakayım şunları, dedi.

Hayri bey, memnunluğunu belli etmek istemiyen endişeli bir hal le paraları saydı:

— Bin lira Sıdıka hanım, dedi.

— Eh, üst yanını da bir yerden bul buluştur. İşte bütün paramı sana verdim. Artık sütüne kalmış..

— Ah, Sıdıka hanımcığım... Senin bu iyiliklerini ben nasıl ödiyeceğim bilmem ki...

— Aaa... O nasıl söz ayol... Burası bizim yazıhanemiz. Para da veririm filmde de oynarım, kızımı da oynatırım... Değil mi ya?

Hayri bey:

— Şimdi beş yüzü bulmalı!.. Diye acı acı düşünmeğe başlayınca, haline o kadar acıdım ki, çantamdan bir beş yüzlük çıkarıp verdim. Artık Sıdıka hanıma da, bana da nasıl teşekkür edeceğini bilmiyordu. Kâtibini çağırdı. Paraları verdi:

— Yarın sabah, erkenden, borçlu ödeyin!.. dedi.

Sıdıka hanım:

— Sakın, benim dediklerime alınma! dedi, sen benim oğlumsun. Nazım geçtiği için söylendim biraz. Haa... Dur bakayım. Ben film de kiminle oynıyacağım. Öyle surratsız bir herif olmasın ha...

Sonra, para verdiği için kafa şişiriyor denmesin diye, kalkmak nezaketini gösterdi:

— Hadi, bize müsaade... Allaha emanet olun...

Hayri bey, Sıdıka hanımı, merdivenlere kadar uğurladı. Masasına, Amerikalı oturuşu ile kuruldu. Ayaklarını masanın üstüne koydu:

— Bayramiye hanım, dedi, yaptığım numaraya dikkat ettiniz mi? Filmde rol kesmek kolaydır. İş hayatta rol oynamalı. Hangi aktrisin, yaldızlı parasını istemeğe gelse, ondan biraz daha para koparmanın yolunu bilirim. Paralarını vermediğim için kaç kişi beni dövmeğe, hattâ vurmağa geldiler. Ama buradan ayrılırken, onlara borcum eskisinden fazlalaşmıştı.

Ben de, beş yüzü verdiğim için bu kazıklananlar arasına girmiştim.

— Peki, bu işi nasıl yapıyorsunuz?

— Gayet kolay... İnsanların, hangi yaşta, hangi tabakada olursa olsun iki zayıf noktası vardır. Şiir yazmak, filmde oynamak... Hangi insan, kimseye söylemese bile, içinden kendi kendine, bir filmde oynasam diye geçirmiştir. İşte ben de bundan istifade ederim. Sana rol vereceğim, diye, Sıdıka hanımın, daha nekadar parasını alacağım...

Utanmazlığını, göğsü kabara kabara bukadar yüzsüzce anlatan adama rastlamamıştım. Saatine baktı:

— Oooo... Geç olmuş... Sizi bu gece bırakmam Bayramiye hanım misafirimsiniz, dedi.

Ben de bu hayatın bütün içyüzünü öğrenmek istediğim için kabul ettim. Hayri beyle beraber yazıhaneden çıktık. Bir arabaya bindik. Hava kararmıştı.

— Yemeği nerde yiyelim? Bir çalgılı gazinoya gidelim mi?

Diye sordu. Saz salonlarında, beni tanıyacakları için müzikli bir lokantaya gidelim, dedim.

Lüks lokantalardan birine girdik. Hafif müzik ile güzel yemekler yedik. O rakı, ben şarap içmiştim. Gece yarısına doğru oradan kalkarken, hesap pusulasının üstüne bütün bir bin liralık koyunca şaşırdım. Az evvel, bonosunu ödemek için, kendisini öl düreceğini söylemiş, benden bile beş yüz lira borç almıştı. Yalnız o bin lira olsa iyi, cüzdanı böyle binliklerle dolu idi. Yemek yerken, baş ucumuzda keman çalan adama da on lira bahşiş verdi. Yine bir araba ile, Amerikalı, Avrupalı artistlerin, akrobatların, dansözlerin numaralar yaptıkları başka bir gazinoya gittik. Orada da, üstünde bozuk para olduğu halde, caka olsun diye bir bin liralık bozdurunca artık dayanamadım.

— Yazıhanenizde, bononuzu ödemek için on paranız olmadığını söylüyordunuz, dedim. Halbuki burada... Belki ayıp oluyor ama, benim karışmam, binlikler bozduruyorsunuz.

(Devamı var)

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

BU SENENİN EN SON MODASININ TAKLİT İNCİLER OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUNUZ?

TAKLİT İNCİ'ler bütün şapka, manto, eldiven ve terliklerde...

Gelin başlarına konan taç'larda, Gelin odalarında, yorgan yüzlerinde...

Mayolarda, plâj çanta ve takunyalarında kullanılıyor...

Giyiminizi ve güzelliğinizi TAKLİT İNCİ'den küpe, kolye ve bileziklerle tamamlayınız.

Temin etmekte güçlük çekilmemesi için ŞENYÜZ MÜESSESESİ her boy ve her renkte TAKLİT İNCİYİ çok ucuz fiatlarla perakende olarak da satışa başlamıştır.

Fiatlar ve fazla TAFSİLÂT İÇİN PARASIZ BROŞÜR İSTEYİNİZ.

S. ŞENYÜZ MÜESSESESİ Meşrutiyet Caddesi, No. 109/6
Tel: 45873 Tepebaşı - İSTANBUL

HAZİRAN Çekilişinde

1 BAHÇELİ EV (38.000 lira değerinde ÇİFTEHAVUZLAR'da)

2 ARSA Beheri (10.000) lira değerinde. (20.000'ner liraya kadar İNŞAAT KREDİSİ'le birlikte BAHÇELİEVLER'de)

42.000 liralık PARA ve ÖĞRENCİ ikramiyeleri

(1 kişiye 15.000 lira)

AYRICA

10 kişiye 10 sene vâdeli

200.000 liralık

MESKEN EDİNME KREDİSİ

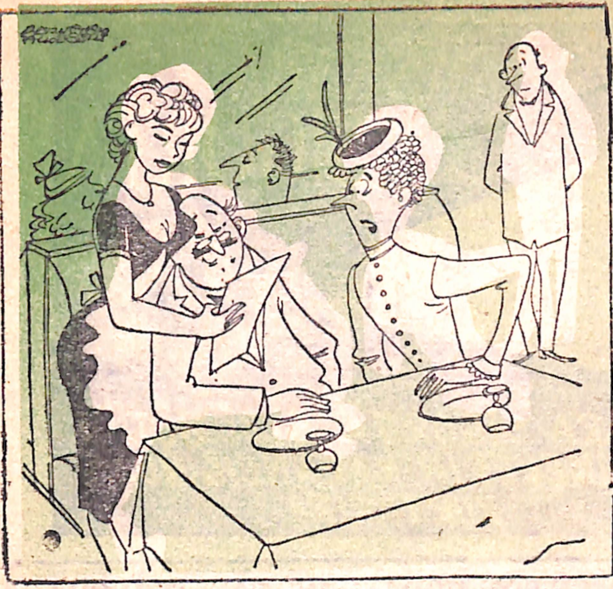
6 NİSAN

Akşamına kadar hesap açtırmayı unutmayınız.

(GAYRİMENKUL İkramiyelerini kazananlar arzu ederlerse bedellerini alabilirler)

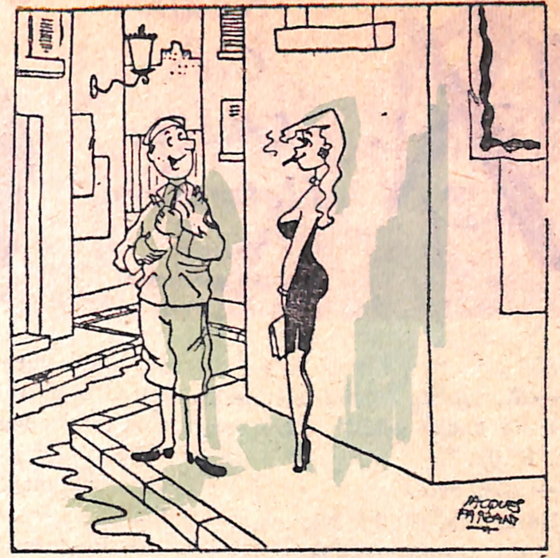
EMNİYET SANDIĞI





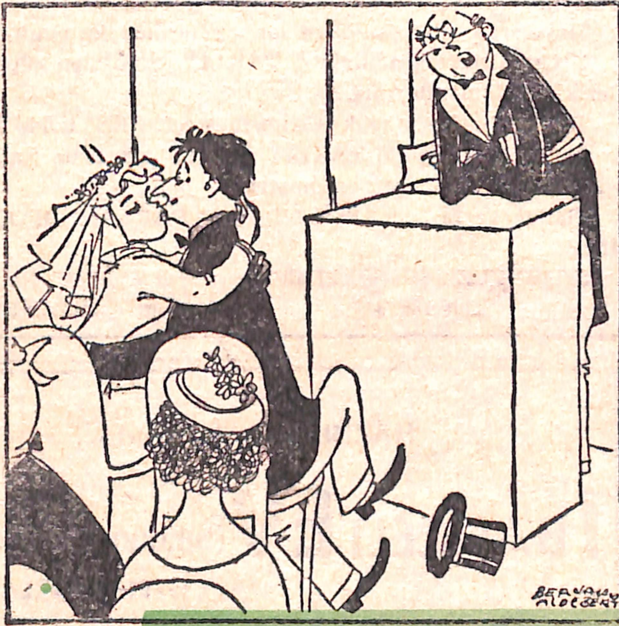
— Ayol iki saattir bir şey beğenemedin mi?..
— Beğendim karıcığım, beğendim!..

— Fransız —



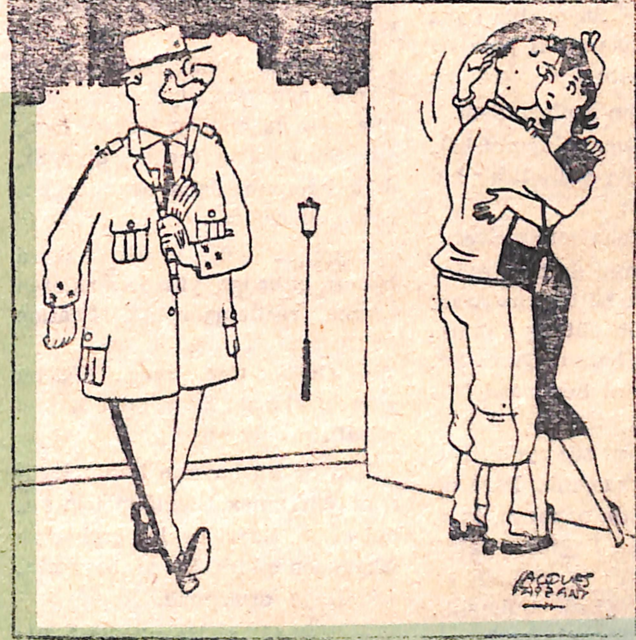
— Tayyareci... Gel seni göklere uçurayım!..

— Fransız —



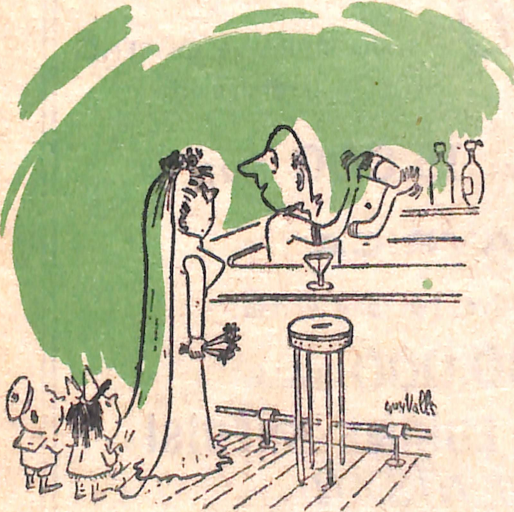
Nikâh memuru — Cevap verin bir kere: Evet mi, hayır mı?..

— Fransız —



YAZISIZ..

— Fransız —



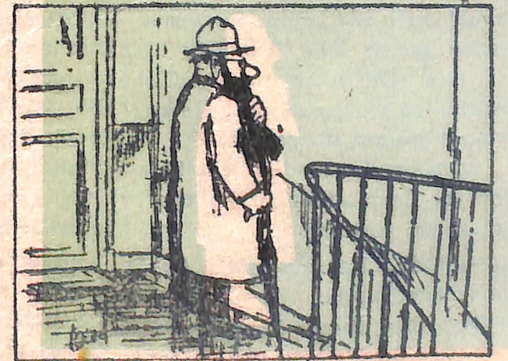
— Burada bekliyebilirsiniz, o her sabah bura dan geçer!..

— Fransız —



— Eyvaaah, süflör uyumuş!

— Fransız —



— Tuh, yine traş olmayı unuttum!..

— Fransız —

Muayyen zamanlardaki sancılara karşı...



... kininli GRİPİN başarı ile kullanılır. GRİPİN, baş, diş, adale, sinir, lumbago ağrılarını teskin eder, romatizma ve siyatik tedavisinde faydalıdır.



KİNİNLİ
GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Gripin mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

Süratle hazmolur ve derhal tesirini gösterir.

Denizcilik Bankası
T.A.O.



DENİZYOLLARI
Gemilerile seyahat bir zevktir
Amerikaya Türk parasile muntazam seferler
Denizyolları
Sürat, Emniyet, Konfor demektir

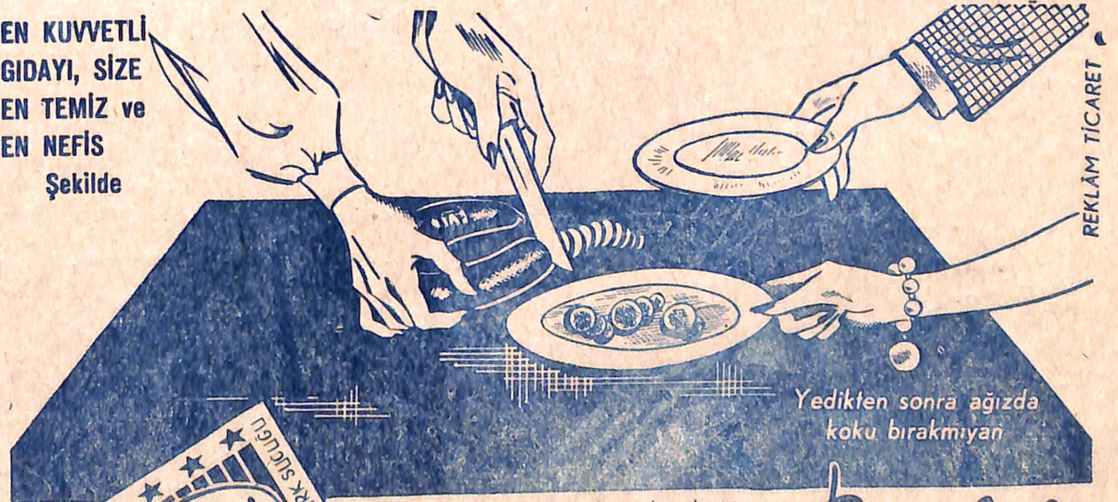
İller Bankası

Sermaye: 300.000.000 T. L.

İl Özel İdareleri, Belediyeler ve Köylerin Harita, İmar, Plânlariyle Su, Elektrik, Yapı, Proje, İnşa ve tesisleri

BANKA VE KREDİ MUAMELE VE HİZMETLERİ EN MÜSAİT ŞARTLARLA YAPILIR VE MEVDUAT HESAPLARI AÇILIR

EN KUVVETLİ GIDAYI, SİZE EN TEMİZ ve EN NEFİS Şekilde



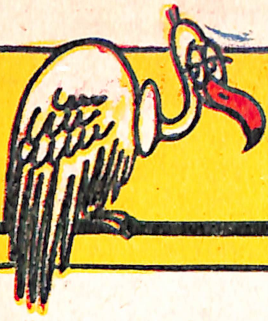
Yedikten sonra ağızda koku bırakmıyan



Soğuk hava depolarında bütün fenni ve sıhhi şartlara göre hazırlanan ve Dana, İnek, Malak, Sığır etlerinden imal edilen,
İmalâthane: Kağıthane Köy, Tel: 28084 27740

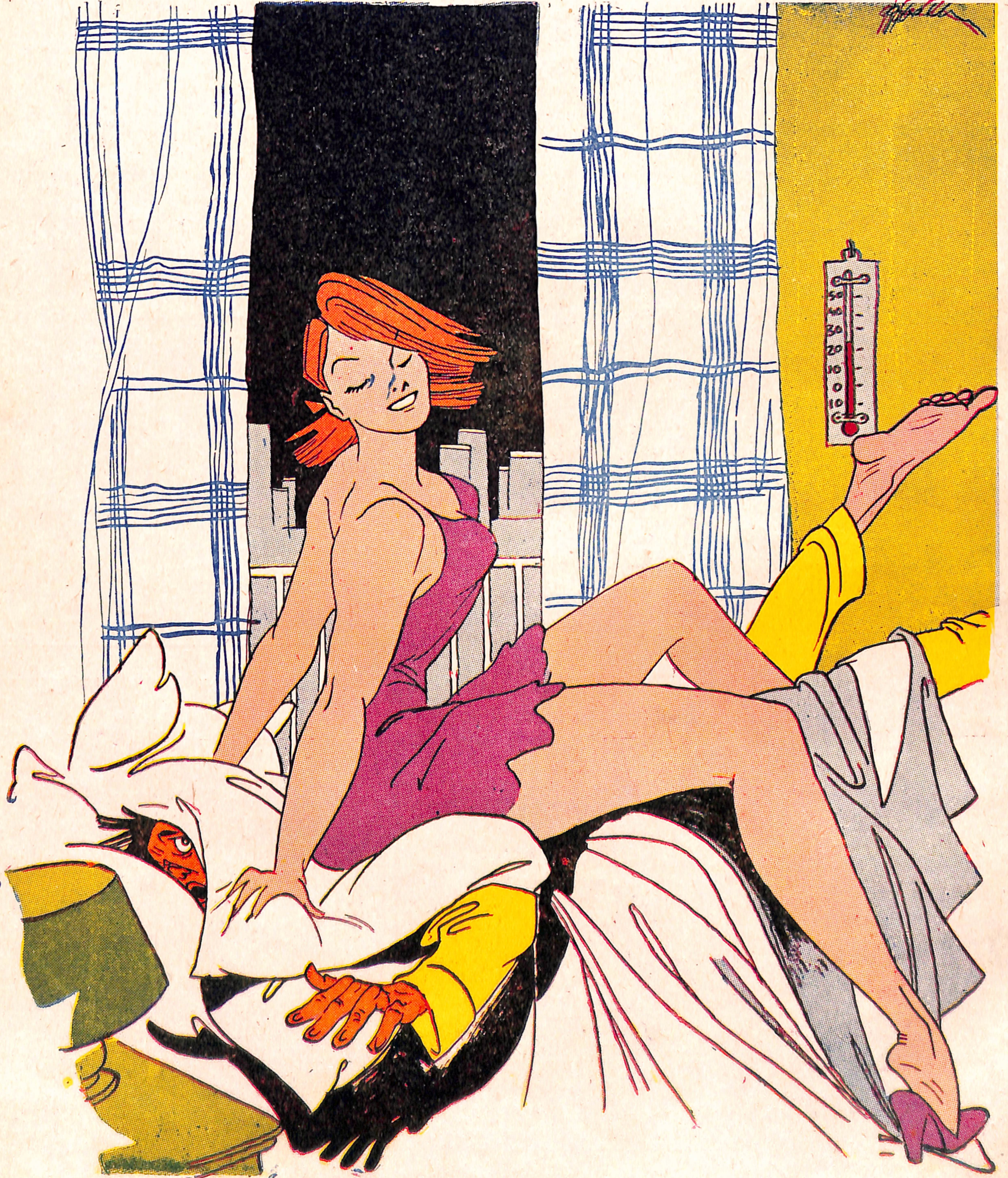
Beşler
SUCUKLARI
TEMİN EDER

Yazı İşlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş



Akbaba

siyasi mizah gazetesi



— Yazlığa taşınmazsak işte böyle sıcaktan boğulacağız!